SIR STEVE STEVENSON

Agatha Mistery

CRIMĂ PE TURNUL EIFFEL

Familia Misery în lume

Agatha Mistery

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEVENSON, STEVE, sir
Crimă pe Turnul Eiffel / Sir Steve Stevenson ; trad.: Graal Soft.
- Bucureşti : Editura RAO, 2014
ISBN 978-606-609-710-9

I. Graal Soft (Bucureşti) (trad.)

821.131.1-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Numele, personajele şi toate celelalte mărci de identificare sunt mărci înregistrate ale Atlantyca Dreamfarm s.r.l. şi sunt folosite sub licenţă de Atlantyca S.p.A. Versiunile lor traduse sau adaptate sunt proprietatea Atlantyca S.p.A.
Toate drepturile rezervate.

Text: Mario Pasqualotto
Proiect editorial al Atlantyca Dreamfarm s.r.l. Italia
Ilustraţii: Stefano Turconi

© 2011, Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italia

© Editura RAO, 2014
pentru versiunea in limba română

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 - 20123 Milano - Itlia - foreignrights@atlantyca.it - www.atlantyca.com

Ediţie originală publicată de DeAgostini Editore S.p.A.
Titlu original: *Omicidio sulla Tour Eiffel*

Traducere din limba italiană:
GRAAL SOFT

Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă sub nici o formă şi prin niciun mijloc – electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere şi înregistrare audio – fără permisiunea scrisă a titularului drepturilor de autor. Pentru mai multe informaţii, contactaţi Atlantyca S.p.A.

2014

ISBN 978-606-609-710-9

Sir Steve Stevenson

Crimă pe Turnul Eiffel

Ilustrații de
Stefano Turconi

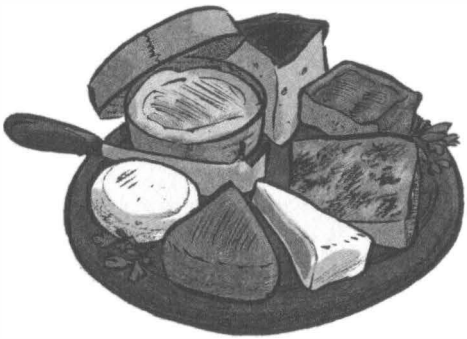

editura rao

A CINCEA MISIUNE

PARTICIPANŢII

Agatha
12 ani, scriitoare amatoare de romane polițiste, are o memorie formidabilă.

Larry
Elev cam aiurit al prestigioasei școli de detectivi Eye

Domnul Kent
Fost boxer și majordom de un stil britanic fără cusur

Watson
Motan de rasă siberiană, agasant și cu fler de copoi

Gaspard
Pictor boem care trăiește într-o mansardă la Paris.

DESTINAȚIA:
FRANȚA – PARIS

OBIECTIVUL

Găsirea asasinului diplomatului rus Vasili Procnov, ucis în vârful unuia dintre cele mai renumite monumente din lume: Turnul Eiffel din Paris!

Dedicat Fridei, care mă însoțește întotdeauna
în poveștile mele reale și de ficțiune

Le mulțumesc sutelor de oameni, mari și mici, care au participat la reuniunile despre Agatha, Larry și romanul polițist pentru copii. Fără excelenți organizatori, toate acestea nu ar fi fost posibile, așadar, mulțumiri deosebite se cuvin doamnelor Monia Grisendi și Stefania Erlindo (Bibliodays di Novellara), domnului Emanuele Vietina (Lucca Comics&Games) și doamnei Ilaria Avanzi (Noir in Festival di Courmayeur).

ÎNCEPE ANCHETA

Să se trezească duminica la opt dimineața și să asiste la videoconferința de Decriptare nu era pe lista de plăceri a lui Larry Mistery. Pentru a nu risca să adoarmă din picioare, cel mai noctambul elev detectiv de la Eye International bea una după alta cutii de coca-cola. Gazul îi bolborosea zgomotos în burtă.

Însă nu soporifica lecție a agentului EP34 îl îngrijora pe tânărul londonez. De la ferestrele mansardei lui vedea centrul Londrei învăluit într-o masă de nori mari, negri, care promiteau furtună. Tânărul trase cu ochiul la coloana de mercur a termometrului de pe pervaz și lăsă să îi scape o bombăneală.

– Nu-i posibil... cinci grade sub zero!

Avea să ningă foarte curând.

După cum anunțase serviciul meteorologic, un viscol în toată regula. Trebuia să facă ceva imediat: nici să iasă din casă sub un bombardament de fulgi înghețați nu intra în exclusivistul lui „top ten".

– Ah-ah, aș putea înscena un mic deranjament de ordin tehnic, murmură el ciufulindu-și claia de păr negru. Mă așteaptă o vacanță frumoasă la Paris cu fratele meu Gaspard, de ce s-o stric chiar înainte să apuc să plec?

Băiatul mișcă alene degetele pe tastatură, cu privirea ațintită drept pe camera web să nu stârnească suspiciuni celorlalți participanți la videoconferință. Reuși să intre pe setările video ale calculatorului și lansă un program pirat cu nume sugestiv, *Tsunami Electronic*.

Pe monitor apăru o undă ușoară, urmată de valurele ce se propagară peste imaginea lui, distorsionând-o și încețoșând-o din ce în ce mai mult.

Într-un minut totul păru a fi sub efectul unui cutremur submarin devastator. Miraculoasa profesoară de decriptare își dădu seama și întrerupse brusc lecția.

– Ce se întâmplă, agent LM14? întrebă cu vocea ei ascuțită. Apoi, tonul i se aspri: Agent LM14? Mai sunteți conectat?

Atunci, Larry simulă o distorsiune audio strivind între degete burețelul microfonului.

– Pierd... FRUSHHHH... semnalul! spuse agitat. E vina... FRUSHHHH... vremii rele!

O clipă mai târziu, ecranul deveni complet negru. Băiatul stinse în mare grabă calculatorul și își scoase căștile.

– Ești un campion, Larry! exclamă bucuros ridicându-și brațele lungi și subțiri în semn de victorie. Nimeni nu te întrece în arta subterfugiului!

Dădu pe gât dintr-o suflare ultima cutie, o aruncă peste grămăjoara celorlalte aflate în echilibru precar pe birou și își trase pe el haina groasă, mănușile și căciula. Rucsacul era gata pregătit lângă ușă, dar,

când Larry dădu să pună mâna pe el, privirea i se opri pe un fel de telefon mobil agățat pe perete.

Era EyeNet, prețiosul lui gadget high-tech.

În aparatul acela elegant din titan se cuibărea o esență de tehnologie demnă de un film de spionaj, pe care elevii de la Eye International îl foloseau ca să își desfășoare misiunile investigative prin lume.

De obicei, Larry nu se despărțea niciodată de el.

Însă, de data asta, nu trebuia să susțină un examen; pleca în vacanță, să se odihnească. O vreme, nu voia să se gândească la școală. Mai medită o clipă ținând strâns în mână EyeNet-ul. În cele din urmă se hotărî.

– Aici va fi în siguranță... N-aș vrea să-mi cadă cumva din greșeală din Turnul Eiffel!

Puse la loc dispozitivul și închise ușa mansardei învârtind cheia de trei ori. Se îndrepta spre gara St Pancras, unde avea să se urce în Eurostar, trenul care străbătea Canalul Mânecii cu peste 300 de kilometri la oră și căruia îi trebuiau mai puțin de două ceasuri și jumătate să ajungă în capitala

franceză. Era o minune tehnologică și îi dădea fiori de exaltare.

„Am să ajung la Gaspard tocmai bine pentru masa de prânz", se bucură în timp ce mergea pe trotuar, fără să bage în seamă fulgii albi care începeau să danseze în aer. „Chiar am făcut bine că am evitat avionul!"

Firește, se gândea la verișoara lui Agatha care decolase devreme în dimineața aceea, împreună cu majordomul Mr Kent și cu motanul Watson. Ei se aflau deja în atelierul parizian al lui Gaspard și mai mult ca sigur își sorbeau de pe buze plictisitoarele lor discursuri tărăgănate și neconcludente despre artă.

Absorbit de gândurile lui, Larry ajunse la St Pancras mult prea devreme: trenul lui avea să plece la 9.30. Intrând în gară, rămase brusc înmărmurit: arcadele colosale de metal, pardoseala lustruită oglindă și vagoanele lucioase de pe linii făceau ca gara să semene cu un spațiu futurist.

– Pe toți agenții secreți! exclamă electrizat.

Un glas în spatele lui îl îngheță instantaneu.

– Ce faceți aici, agent LM14?

Larry nu avea nevoie să întoarcă privirea pentru a ști cui îi aparținea vocea: era a profesorului său de Practici de Investigație, nume de cod UM60.

Cum de era și el la St Pancras? Venise să îi tragă câteva fiindcă se fofilase în grabă de la conferința de Decriptare?

Împietrit și cu obrajii îmbujorați de rușine, Larry începu să bâiguie niște scuze:

– Of, of, îmi pare rău pentru lecție, promit că nu se va mai întâmpla niciodată!

– Nu știu despre ce vorbiți, domnule detectiv, replică sec UM60. Și nu mă interesează. Am treburi mult mai importante de rezolvat!

Băiatul își goli plămânii cu un suspin de ușurare. Doar atunci avu curajul să se întoarcă și să-l privească în față pe profesor. Dar trebui să își îndrepte privirea în jos, fiindcă agentul UM60 era un omuleț de două ori mai scund decât el.

Obișnuit să îl vadă doar pe monitor, Larry nu își dăduse seama niciodată cât de mult semăna cu un

pinguin, cu melonul îndesat pe cap, și fu nevoit să își stăpânească un chicotit.

– Ceva nu merge, agent LM14? întrebă suspicios profesorul.

– Ah, nu... he-he... jur!

– De ce vă uitați așa la mine?

– Am observat că aveți cu dumneavoastră servieta diplomat... plecați? întrebă Larry ca să schimbe vorba.

– Mi se pare evident, punctă agentul UM60 întinzându-și mustățile pomădate. Iau trenul de Paris la 9.30. Am un caz arzător de rezolvat, domnule detectiv!

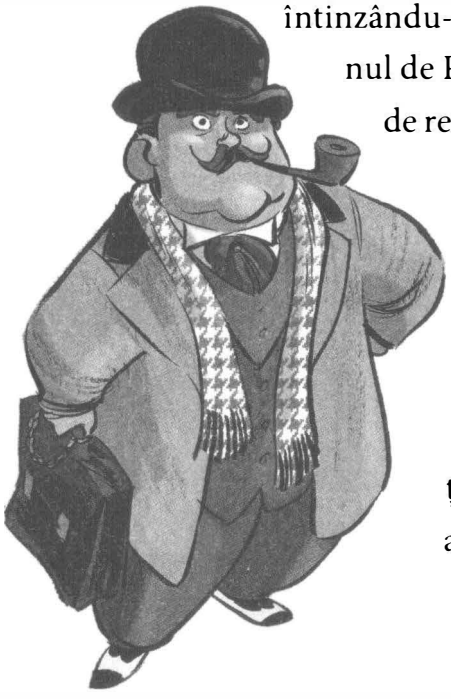

Larry era gata-gata să cedeze unui hohot de râs. Ca să evite o gafă, apucă servieta profesorului și o luă ca din pușcă spre peron.

– Dați-mi voie să vă însoțesc la vagonul dumneavoastră, apucă să spună.

Din păcate, nu observase lănțișorul zdravăn ce lega geanta diplomat de încheietura profesorului.

Și astfel, cu o lovitură zdravănă și cu un urlet de durere, începu lunga zi a tânărului elev detectiv Larry Mistery, implicat în cazul cel mai periculos din cariera lui.

1. ATELIERUL LUI GASPARD

Agatha știa de ceva vreme că toți membrii familiei Mistery erau puțin excentrici. Își amintea mesele de Crăciun la bunici, cu masa plină de bunătăți și trăncănelile unchilor, verilor și rudelor ei îndepărtate. Cu toții erau risipiți prin lume, fiecare făcea câte o meserie imposibil de clasificat și vorbea limba țării care îl găzduia, așa că adunările de familie deveneau simpozioane atât de pline de vervă și de internaționale încât puteau fi invidiate de ONU.

Singura excepție era Samuel Mistery, tatăl lui Larry. El își schimba tot timpul activitatea, urmându-și

schimbătoarele pasiuni. Știa atâtea limbi străine că nici nu mai reușea să le numere. Și mai ales se căsătorea și divorța cu mare ușurință. Din recenta căsnicie cu o campioană de curling norvegiană se născuse extrem de blonda Ilse, cea de a treia progenitură. Larry era fiul mijlociu, venit pe lume când Samuel Mistery lucra pe post de proiectant de grădini pentru Majestatea Sa Regina Angliei. În schimb, primul fiu se născuse la Paris și se numea Gaspard. Samuel o întâlnise pe mama acestuia când era stilist de *haute couture* pentru cățeluși șic în Orașul Luminilor.

Acum Gaspard avea douăzeci de ani, studia pictura la prestigioasa academie Belle Époque și își petrecea mare parte din zile în atelierul lui, într-o mansardă veche cu vedere spre Notre Dame.

Gaspard era uscat și deșirat, cu un vulcan de păr creț și cu cămașa veșnic mânjită de culori.

– Nu-ți atinge nasul, verișoară, îi spunea tocmai în acel moment Agathei, așezate pe un fotoliu zdrențuit

care fusese împins în fundul mansardei să completeze scena. Rămâi nemișcată încă o clipă, *ma chérie,* vreau să-ți surprind toată spiritualitatea!

Agatha își reținu un zâmbet. Acela era vocabularul tipic al lui Gaspard, plin de adjective căutate și de exclamații în franceză. Însă ea, mai mult decât spirituală, se simțea înfrigurată până în măduva oaselor. Afară sufla un vânt înghețat și sobele cu lemne din sufragerie nu încălzeau destul atmosfera.

Watson, motanul ei cu blană deasă albă, își făcuse un culcuș cald lângă foc.

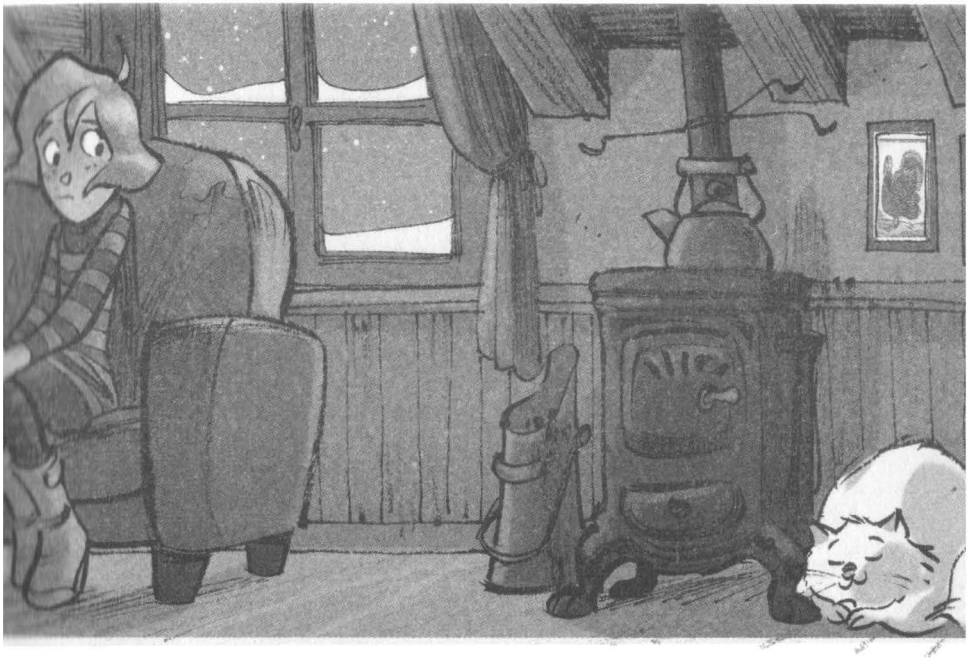

– Chiar vrei să te faci scriitoare? întrebă după o vreme Gaspard, îndepărtându-se de șevalet cu cărbunele între degete.

– Pot să vorbesc, acum?

– *Oui-oui,* firește! se scuză vărul. Crochiul tău e gata!

Agatha sări în picioare, își masă spatele și începu să își frece mâinile, să își reactiveze circulația.

– Îmi place foarte mult să scriu, spuse timidă, dar încă am multe de învățat!

– Ce gen de cărți preferi?

– Istorii misterioase, bogate în lovituri de scenă...

– Romane polițiste?

Fata izbucni în râs.

– Da, cu detectivi împiedicați care nu descoperă niciodată vinovatul fără neprevăzute momente de noroc chior, adăugă ducându-se cu gândul la vărul Larry, tovarăș de nenumărate aventuri.

Era de-acum amiază și mai era puțin până să sosească.

După cum îl știa, avea să se vaite toată ziua de zăpadă.

– Apropo, de cât timp nu l-ai văzut pe fratele tău? îl întrebă pe Gaspard.

El se vântură printre pânzele și ramele îngrămădite peste tot. Se opri să își mângâie favoriții à la *bohémien*, apoi alese un tablou plin de praf.

– Iată-l! exclamă satisfăcut, ștergând pânza cu mâneca. Ultima dată când a venit să mă vadă, Larry semăna cu un pui de găină înspăimântat!

Îi întinse tabloul Agathei, care surâse: vărul ei avea părul perie, obrajii bucălați și privirea bosumflată.

Cu o umbră de ironie, Gaspard îi desenase gheare de găină în locul pantofilor.

– Chiar așa, la zece ani era foarte botos, comentă veselă fata. Nu că i-ar fi trecut, ca să fim drepți.

Gaspard se uită aiurit la tablou.

– De unde știi că avea zece ani?

– E scrisă data aici jos.

– *Oui, oui,* ce zăpăcit! mustăci el. Apoi îi făcu cu ochiul și spuse: Mă avertizaseră că nu-ți scapă nimic, *ma petite Agatha.*

Exact în clipa aceea, Watson își ciuli urechile auzind zgomote din baie. Când ușa se deschise și apăru impunătoarea siluetă a lui Mr Kent, motanul adormi din nou, fericit.

– Pot să stau cu halatul de baie pe mine? începu cu tristețe majordomul de la Mistery House. N-aș vrea să răcesc tocmai acum...

Tânărul artist se învârti agitat în jurul lui.

– N-am pictat niciodată un boxer atât de puternic și năbădăios, exclamă el în al nouălea cer. O să iasă o operă *extraordinaire!*

– Credeți, domnișorule Gaspard? întrebă Mr Kent, contemplând bănuitor mănușile de box roșii pe care trebuise să și le pună pentru tabloul de grup.

Agatha îi sări în ajutor.

– O să dureze câteva minute, spuse adresându-i-se vărului ei. Nu-i așa?

– *Oui, oui,* doar câteva clipe, confirmă pictorul.

Mr Kent traversă încăperea pleoștit cu totul, se așeză în spatele fotoliului și își scoase încet halatul, rămânând în pantaloni scurți.

– Acum, pumnii ridicați, pieptul în afară și privirea cutezătoare, sugeră Gaspard.

Bărbatul se supuse fără să crâcnească. În calitate de factotum al Agathei, era obișnuit cu cele mai trăsnite situații, chiar dacă aceasta de acum îl punea la grea încercare.

În timp ce în atelier domnea o tăcere ireală, fetița londoneză își sprijini coatele la fereastra mansardei și aruncă o privire spre stradă. Deja se aprinseseră luminile de Crăciun, iar lumea mergea

cu pas grăbit, ca și cum ar fi vrut să scape de viscolul care se abătuse violent peste oraș. În depărtare se zărea încețoșată Notre Dame, lucind în toată splendoarea ei gotică. Viziunea aceea îi evocă niște scene pentru un roman a cărui acțiune avea loc la Paris în timpul construcției catedralei. O dramă înțesată cu delicte și comploturi.

Cuprinsă de inspirație, Agatha își scoase din geantă carnețelul ei de încredere ca să facă însemnări. Ar fi vrut să

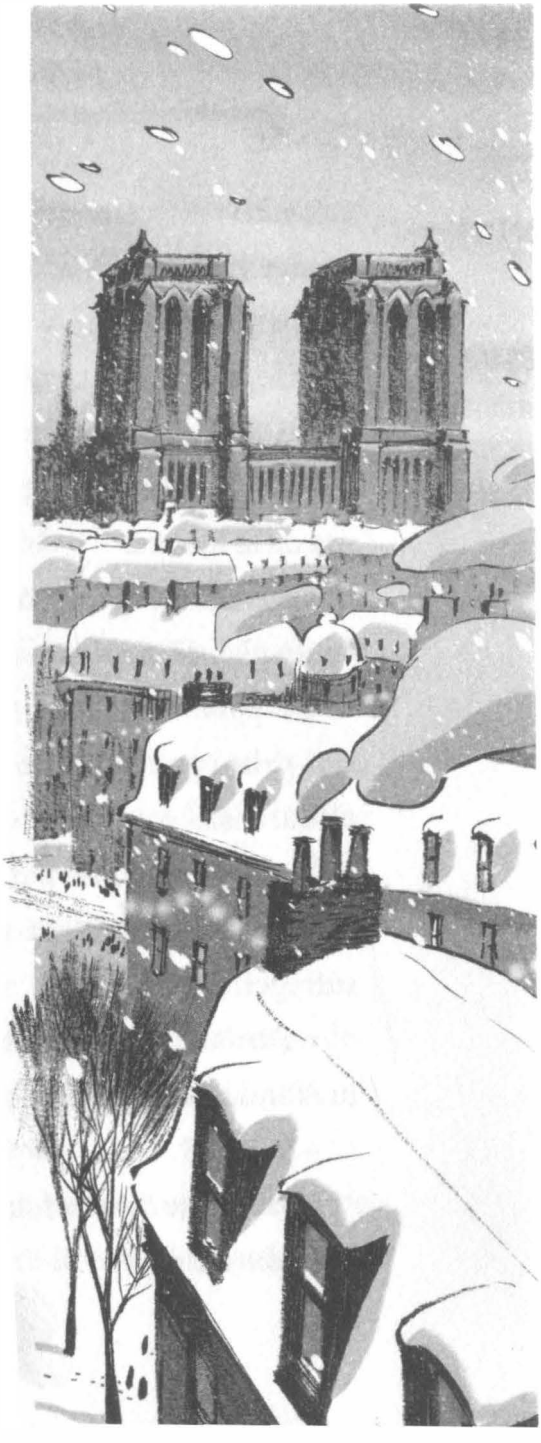

consulte vreo carte de istorie, dar în atelier existau numai pânze, tuburi de culori, pensule și alte ustensile pentru pictură.

Începu să scrie concentrată la maximum.

Cu toții rămaseră cufundați în activitățile lor până când fură întrerupți de ciocăneli insistente în ușa de la intrare.

– Deschideți-mi, mă congelez! strigă Larry Mistery cu un glas de disperare acută.

Gaspard se grăbi spre intrare, scoase lănțugul și îl primi pe fratele lui mai mic cu o îmbrățișare călduroasă.

Însă Larry tot Larry era.

– De jumătate de oră sun, se văicări ivindu-se în sufragerie. Ați surzit?

– *Pardon,* soneria e stricată! răspunse Gaspard invitându-l înăuntru.

– Și liftul?

– Șase etaje de urcat sunt un antrenament cu adevărat *formidable!*

Larry își scutură zăpada de pe canadiană și numai atunci îl observă pe Mr Kent îmbrăcat ca un boxer pe ring.

– Fir-ar să fie! exclamă. Ce naiba se întâmplă aici?

Agatha nu întârzie să îi întoarcă vorba.

– Și tu ce faci cu ochelarii de soare pe nas într-o zi atât de întunecată? întrebă.

Chiar așa era, tânărul detectiv își scosese canadiana, mănușile și căciula, dar avea încă o pereche de ochelari cu lentilă neagră și beculețe roșii pe ramă.

– Ah-ah, ăștia? bolborosi. Ai răbdare, verișoară, nu-ți pot explica acum... strânse buzele și îi întinse pe furiș un exemplar din cotidianul *Le Figaro.*

– Pictez un tablou de familie, interveni Gaspard. Ești gata să pozezi?

– Pot să mă îmbrac? întrebă resemnat majordomul, încă nemișcat cu garda ridicată.

– *Oui, oui, Monsieur Kent!*

Credinciosul servitor își atinse mandibula cu mănușa uriașă, apoi dispăru în baie să își pună pe el

impecabilul smoching. Între timp, Larry fu târât de braț în fața șevaletului.

– Vezi? îl încălță Gaspard. Deja i-am schițat pe Watson, pe Agatha și pe Mr Kent, acum e rândul tău!

– Hm... sunt cam obosit... înainte aș vrea să pun gura pe un hamburger, i-o întoarse el. N-ai putea să mă pictezi din memorie?

Gaspard se uită țintă la el, cu mândrie.

– Memorie? Te-ai schimbat mult de data trecută, Larry! Te-ai făcut... bărbat!

– Ți-ar putea fi utilă fotografia asta, interveni Agatha băgându-și în geantă ziarul. Îi dădu lui Gaspard o poză cu ea și Larry în parcul din jurul Mistery House și adăugă: În timp ce tu definitivezi tabloul, voi însoți toată trupa la Turnul Eiffel.

Larry încuviință: privirea lui era indescifrabilă în spatele ochelarilor negri.

Fata îl strigă pe Mr Kent și se înfofoli bine ca să înfrunte frigul.

Pe când cei trei londonezi se îndreptau spre ușă, Gaspard îi opri.

– Am terminat albastrul cobalt... nu ați putea voi să îmi cumpărați un tub?

– Contează pe noi, vere, promise Agatha.

Știrea din ziar îi dăduse aripi, iar în ochii ei acum chiar că sclipea o strălucire de spiritualitate.

2. RESTAURANTUL AGĂȚAT DE CER

Mica trupă o luă la picior pe bulevardul înghețat care ducea la stația de metrou Saint-Germain des Prés. Vântul șfichiuia copacii uscați și pătrundea prin canadiene. Ningea des.

Nu era o zi potrivită să admiri frumusețile Parisului.

O clipă, Watson își iți botișorul din sacul lui de călătorie pe care majordomul și-l aranjase pe după gât, adulmecă aerul înghețat și imediat se cuibări la loc la căldurică.

Merseră cu toții în tăcere până când Agatha conduse trupa într-un bistrou caracteristic, luminat și plin de lume. Imediat ce se așezară la o masă, fata

scoase ziarul pe care i-l dăduse Larry și puse degetul pe prima pagină.

– O crimă? întrebă pe neașteptate. În ce bucluc ne-ai băgat, vere?

Luat prin surprindere, Mr Kent tresări pe scaun și fu gata-gata să răstoarne tava cu pahare.

– Ah-ah, știu, știu... s-a dus pe apa sâmbetei vacanța noastră, bâlbâi tânărul detectiv, gâfâind puternic. Însă vă asigur că vă pot explica totul!

Agatha îi zâmbi.

– Lasă vacanța, n-are importanță, verișorule, îl asigură ea. Dar de ce ți-au încredințat tocmai

ție ancheta unui delict? Fără supărare, dar ești încă un novice.

Nu greșea prea mult.

De obicei, examenele lui Larry se limitau la furturi, înșelăciuni și răpiri, în timp ce crimele erau repartizate detectivilor mai experimentați de la Eye International.

Băiatul se uită circumspect în jurul lui, apoi se întinse spre ea peste masă.

– Vreți să știți adevărul? întrebă șoptind aproape imperceptibil.

Agatha și Mr Kent îl invitară să vorbească dând cu hotărâre din cap.

– Lucrez pentru agentul UM60, le dezvălui puștiul. Și-a rupt un picior în timp ce așteptam plecarea trenului Eurostar, iar eu eram cel mai apropiat agent căruia putea să-i încredințeze documentele secrete ca să rezolve cazul. O coincidență extraordinară, nu vi se pare?

Omisese să specifice că incidentul avusese loc din cauza neatenției lui și că profesorul se afla la pat

în spital cu un picior în tracțiune și pus în ghips. Îi păru rău imediat, pentru că Agatha avea talentul să intuiască din zbor orice minciună. Atunci, ca să-și confirme povestea, scoase din buzunar un mic dispozitiv pătrat.

Acesta este EyeNet-ul pe care mi l-a împrumutat agentul UM60 pentru misiune, un model mult mai avansat decât al meu, declară.

– Și ce sunt ochelarii ăia caraghioși cu beculețe licăritoare? întrebă verișoara.

– Sunt un tip de vizoare speciale multifuncționale de strâns date de la locul faptei, adăugă puștiul. Profesorul m-a sfătuit să nu-i scot nici când mă duc să mă culc!

Sublinie ultima frază cu un surâs nervos. Observase că Agatha își scărpina năsucul cârn, cum făcea întotdeauna când avea una dintre incredibilele ei intuiții.

Din fericire, în momentul acela sosi barmanița să ia comanda pe un carnețel.

– Aveți vreo preferință? întrebă verișoara, singura din grup care vorbea franțuzește. Dacă nu, aș propune o gustare tradițională.

Larry și Mr Kent nu aveau obiecții, deci Agatha comandă un platou cu felurite brânzeturi și se concentră iar pe anchetă.

– Bine, dragi colegi, atacă ea. Știrile din ziar sunt foarte vagi și le putem rezuma în câteva puncte. Sunteți gata?

Ceilalți ciuliră urechile.

– Punctul unu: victima e Vasili Procnov, un diplomat rus de șaizeci de ani care lucra la sediul ambasadei ruse din Paris.

Larry tastă numele pe dispozitiv și căută în arhiva interminabilă de la Eye International.

– Am găsit! exclamă radiind de bucurie. Poți continua, verișoară!

– Punctul doi: locul delictului este celebrul restaurant Jules Verne, aflat la nivelul doi în Turnul Eiffel, la 125 de metri înălțime. Din păcate, poliția franceză a pus sigilii pentru a face investigații, iar restaurantul va rămâne închis câteva zile.

– Ne putem lua adio de la indiciile de la fața locului, spuse pe un ton sentențios Mr Kent. Nu ne vor lăsa niciodată să intrăm acolo.

Agatha confirmă cu amărăciune.

– Sper ca Larry să poată obține multe informații despre Jules Verne cu EyeNet-ul lui, altfel suntem pierduți.

El nu se lăsă așteptat.

– Am planimetria detaliată, numele angajaților și ale celor o sută douăzeci de invitați care rezervaseră mese ieri-seară, spuse entuziasmat. Profesorul meu își făcuse deja o parte din treabă!

– Foarte bine, se înveseli fata. Mai bine salvează totul, pe urmă vom scoate la imprimantă dosarul să-l răsfoim în liniște.

– Punctul trei, Miss Agatha? întrebă prompt majordomul.

– Înainte n-ai vrea să guști bunătățile astea? replică mica stăpână uitându-se cu poftă la platoul din mijlocul mesei.

Barmanița fusese foarte rapidă, poate pentru că bistroul era plin de turiști care căutau să se refugieze de frig.

Larry adulmecă suspicios platoul cu brânzeturi.

– Ce-i putoarea asta? întrebă cu o strâmbătură. Suntem siguri că nu sunt stricate?

– Brânzeturile franțuzești au o savoare unică în lume, explică Agatha în timp ce întindea brânză Brie pe o felie de baghetă crocantă. Gustă-le, vere, sunt delicioase!

El tăie un colțișor de Camembert, o specialitate din Normandia, și începu să o mestece încet. O clipă mai târziu se înverzi.

– Brânza asta e plină de mucegai! țipă dezgustat. Și pun pariu că și celelalte miros a ciorapi împuțiți!

– Izul de mucegai le face și mai gustoase, nu-i așa, Mr Kent? glumi Agatha.

Majordomul înfuleca o bucată bună de Roquefort, o brânză de oaie extrem de puturoasă.

– Sunt foarte rafinate, Miss Agatha, fu el de acord.

– Dacă spuneți voi, bombăni Larry încrucișându-și brațele.

Burta lui făcea gălăgie ca o tobă, dar aștepta sfârșitul mesei fără să atingă mâncarea.

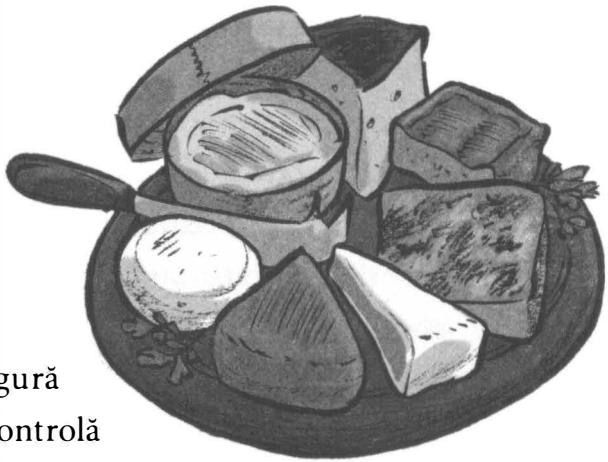

– Unde rămăseserăm, verișoară? întrebă supărat când platoul fu luat de pe masă.

Ea se șterse la gură cu un șervețel și controlă fugitiv ziarul.

– Aha, uite, reluă în șoaptă. Lucrul care mă nedumerește cel mai mult e felul în care a fost asasinat Vasili Procnov.

– Ziarul vorbește de otrăvire, nu?

– Sigur, Larry, însă poliția a stabilit cauza decesului la distanță de ore întregi!

– Ce crezi că nu se potrivește, scuză-mă?

Agatha își aranjă bretonul și începu să se gândească.

După o vreme își împreună mâinile și spuse:

– Să încercăm să reconstituim faptele. Arătă spre fotografia de pe prima pagină care înfățișa un bărbat întins cu fața în jos pe pardoseală printre mesele

luxoase de la restaurantul Jules Verne. Asta a fost făcută la 21.15, când domnul Procnov, care cina singur, și-a pierdut brusc cunoștința. La început, proprietarii restaurantului au crezut că, pur și simplu, i se făcuse rău și au chemat ambulanța. Totuși, pe la 23.30, bărbatul a decedat în spital. Poliția a găsit urme de otravă în vin și l-a arestat imediat pe somelierul care-l servise.

– L-au înhățat deja pe vinovat? interveni plin de speranță Larry, care mereu era grăbit să încheie o anchetă. Caz rezolvat?

– Amprentele digitale găsite pe pahar îl bagă la apă pe somelier, admise Agatha. Dar am senzația clară că e nevinovat... Ar fi fost o prostie prea mare din partea lui să lase o probă atât de zdrobitoare, cugetă ea bătându-se ușor cu un deget pe nas. Eu aș propune o versiune puțin diferită...

– Care? întrebară în cor Larry și Mr Kent.

Ea își mușcă buzele și explică:

– E mai probabil ca asasinul să fi fost printre oaspeții restaurantului. Ar fi putut pune substanța

letală în paharul domnului Procnov pentru ca apoi să iasă din local foarte liniștit. În fond, nimeni nu și-a închipuit că era vorba despre o crimă până la ora 23.30!

Supoziția Agathei păru ireproșabilă, însă rămânea o mare problemă...

– Cum facem să interogăm mai mult de o sută de persoane, domnișoară? întrebă îngrijorat majordomul.

Larry își luă fața în mâini.

– Doar ca să le găsim pe toate avem nevoie de un secol, gemu el. Și ar putea să fi părăsit deja Parisul!

Agatha făcu semn spre EyeNet-ul de pe masă.

– Nu ai zis că profesorul tău își făcuse deja o parte din treabă? îi sugeră ea. Controlează, poate găsești ceva interesant.

El luă cu viteza fulgerului dispozitivul și apăsă pe taste cu frenezie.

– Ah-ah... deci... e foarte complicat, bombăni. Fir-ar să fie, nu reușesc să găsesc fișierul principal... ba, nu... uite-l!

O clipă mai târziu, înălță capul cu o expresie radioasă.

– Stimați domni, am dat lovitura, anunță solemn. Aici am fișierul audio care ne va permite să-l dibuim pe vinovat cât ai bate din palme!

3. RĂTĂCIND CU METROUL

Pentru a asculta înregistrarea ultimului apel telefonic al domnului Procnov, de la ora 21.15 din ziua anterioară, prin care cerea ajutor la Eye International, cei trei investigatori londonezi își puseră pe rând la urechi căștile EyeNet-ului.

Primul fu Larry, care făcu o mutră deziluzionată.

Urmă Mr Kent, care ridică o sprânceană fără să comenteze.

În cele din urmă fu rândul Agathei, care repetă în șoaptă singurele două cuvinte ale înregistrării: „Trandafir roșu".

Ce semnificație aveau?

Pălăvrăgeala clienților bistroului fu amplificată de liniștea care se lăsă la masa lor.

Fiecare dintre ei încerca să înțeleagă ce voise să indice victima cu acele cuvinte fatidice.

– Poate e numele unei mărci de vin... se hazardă Larry. Cel otrăvit care l-a ucis pe domnul Procnov!

Consultară rapid informațiile disponibile pe EyeNet și descoperiră că în pivnița de la Jules Verne existau puține mărci de vinuri, selecționate să satisfacă gusturile cele mai fine. Printre acestea însă nu era niciunul care să amintească de un trandafir roșu.

Majordomul înaintă o altă ipoteză.

– Dar dacă ar fi un cadou pe care victima l-a primit de la asasin? întrebă el. Poate că s-a apropiat de masă cu scuza de a-i oferi un trandafir domnului Procnov și a profitat de moment să-i pună otrava în cupă.

– Imposibil, respinse Larry ideea. Personalul din sală ar fi asistat la scenă și ar fi divulgat totul poliției.

Agatha confirmă fără să mai adauge vreun cuvânt. Era ocupată să răsfoiască paginile interne ale ziarului.

– Verișoară, nicio idee genială? întrebă Larry plin de speranță. Orbecăim în întuneric!

Ea își scărpină nasul.

– Trandafirul roșu ar putea fi orice, declară. Acum, treaba noastră e să restrângem aria posibilităților.

– Imaginile camerelor de supraveghere! se entuziasmă Larry. Putem vedea toți trandafirii roșii care se aflau la locul faptei!

Mr Kent tuși ușor.

– N-aș vrea să vă deziluzionez, domnișorule Larry, spuse politicos, dar îmi închipui că înregistrările camerelor de supraveghere se află în posesia poliției.

Încă o dată Agatha încuviință cu un zâmbet isteț.

– Nu ne ține pe ghimpi, protestă Larry. Scoate asul din mânecă, verișoară!

Ea desprinse o pagină internă a ziarului și o confruntă cu prima.

– Observați ceva asemănător la aceste două imagini?

– E tot Vasili Procnov întins pe jos, încercă Larry. Fotografiat din două unghiuri diferite.

– Uită-te mai bine!

– Of, nu suport ghicitorile, pufni el.

Majordomul fu cel care înțelese la ce se referea mica lui stăpână.

– Agenția care i-a vândut clișeele ziarului *Le Figaro* e aceeași.

– O perspicacitate incredibilă, Mr Kent, îl felicită Agatha. Deci putem presupune că și fotograful e același! Când mama își pune bigudiuri, frunzărește multe reviste de scandal... Dacă nu mă înșală memoria, agențiile cumpără fotografiile de la paparazzi specializați în depistarea celor mai interesante știri de senzație...

– Dacă mă gândesc bine, adăugă Larry controlând lista clienților restaurantului, ce făcea un fotograf profesionist la Jules Verne?

– Îl vom întreba personal! hotărî Agatha.

Se puse imediat în mișcare, telefonând la agenție să obțină adresa fotografului. Plătiră prânzul și se aruncară cu reînnoit curaj în vijelia de zăpadă.

Odată urcați într-un vagon de metrou înțesat de lume, Agatha căzu iar pe gânduri.

– E nevoie de o stratagemă, reflectă ea cu glas tare. Fotografiile făcute ieri-seară au, probabil, un preț exorbitant.

– Ah-ah am în buzunar doar câțiva penny, murmură Larry.

Ea se uită cu atenție la el.

– Ce ai spus că pot face ochelarii tăi fantasmagorici? întrebă.

Mr Kent îl mângâie pe Watson, care ațipise în săculețul lui, și chicoti în sinea lui.

Puțin înainte de ora trei a după-amiezii ajunseră pe o străduță pierdută în Montmartre, zona colinară preferată a pictorilor parizieni. Găsiră numele fotografului pe interfon și sunară fără întârziere.

– Suntem de la *Times* din Londra și am vrea exclusivitate pentru reportajul dumneavoastră de la restaurantul Jules Verne, spuse Agatha într-o franceză perfectă.

– Etajul șase, răspunse un glas răgușit. A doua ușă pe stânga.

În timp ce urcau scările gâfâind, Larry pufni:

– E posibil ca la Paris să nu existe un lift care funcționează?

– Concentrează-te pe ce ai tu de făcut, îl apostrofă verișoara. E esențial să nu facem greșeli.

– Da, doamnă, zise Larry făcând în glumă salutul militar.

Ușa apartamentului era deschisă. Înăuntru era întuneric beznă și mirosul de trabuc din aer era atât de puternic încât părea să facă parte din mobilier.

– Permiteți? întrebă Agatha.

– Sunt în camera obscură! strigă același glas răgușit de mai înainte.

Într-o cămăruță din fundul unui coridor, luminat numai de un neon roșu, era un bărbat de vreo

cincizeci de ani, cu păr rar și burtă proeminentă. Avea cearcăne adânci sub ochi și continua să developeze fotografii, fără să le dea prea multă atenție oaspeților lui.

– Îmi pare rău pentru voi, fotografiile domnului Procnov au fost deja vândute, îi atenționă printre fuioarele de fum. Spre norocul meu, am adunat o sumă frumușică!

Agatha veni spre el aproape de tăvile cu substanțele de developare.

– Tot am vrea să vedem toată seria, spuse pe un ton politicos. Cine știe, poate găsim o fotografie pe care încă nu ați vândut-o...

El arătă spre un mic teanc de poze de pe masa de lucru.

– Noroc bun, le ură cu un râs ca un cârâit. Alți bani care-mi vin în buzunar!

În timp ce Larry trecea în revistă pozele cu ajutorul lui Mr Kent, Agatha își folosi tactul formidabil să îl ia la întrebări pe fotograf.

– Cum de ați rezervat o masă ieri-seară la Jules Verne? întrebă ea.

– Primisem un pont, răspunse el, intercalând printre cuvinte fumuri de trabuc. Îmi spuseseră că un personaj de televiziune faimos avea să vină deghizat cu noua lui amantă. Așa că am așezat aparatul într-o poziție strategică și am activat autodeclanșatorul.

– Pun pariu că celebritatea nu a apărut deloc.

El cercetă în lumină o rolă de negative.

– Ai ghicit, răspunse. Dacă n-ar fi avut loc incidentul acela, aș fi aruncat pe apa sâmbetei o seară de muncă.

– Dumneavoastră ați văzut ce s-a întâmplat?

– Eram cam departe, însă am auzit țipetele când diplomatul s-a lăsat la pământ, răspunse fotograful. Am înșfăcat din instinct aparatul de fotografiat, chiar dacă, din păcate, după câteva declanșări am fost îndepărtat de oamenii de la siguranță. Dar a fost și așa de ajuns ca să scot de la agenție o sumă frumușică!

Agatha nu suporta comportamentul acela insensibil și le aruncă cu coada ochiului o privire colegilor ei care ridicară degetul mare în semn de succes.

– Auziți, vă mulțumim, dar nu am găsit nimic care să placă ziarului nostru...

– V-am avertizat, zise el tușind. Dacă pe viitor aveți nevoie de servicii fotografice, știți unde locuiesc.

– Puteți conta pe noi, minți Agatha, furioasă. Chiar puteți conta.

Părăsiră apartamentul fără măcar să se salute. Pe palier, Larry părea galvanizat și bătea cu degetele în montura ochelarilor.

– Am înregistrat fotogramele una câte una, dragă verișoară, exclamă el. Cu EyeNet-ul putem face orice măriri vrem!

Căutară un magazin cu copiatoare deschis ca să printeze dosarul lui UM60 și fotografiile făcute la restaurant. Le trebui mai mult de jumătate de oră să termine operația, însă rezultatul era mai bun decât se așteptaseră. Se retraseră într-un colț să controleze fotogramele una câte una și să le confrunte cu lista celor prezenți.

– Am scos la iveală trei „trandafiri roșii", zise Agatha cu mare satisfacție, la sfârșit. Cu care preferați să începem, dragi colegi?

Larry propuse să interogheze trandafirul roșu din lista care i se părea cea mai suspectă: un tânăr pe nume Adrien Lacombe.

– Ăsta are o mutră care nu-mi place, spuse uitându-se atent la fotografia lui. În dosar scrie că se

antrenează la box într-o sală de sport de pe malul stâng al Senei, în cartierul Montparnasse.

Agatha zâmbi.

— E în partea cealaltă de oraș. Ce mai așteptăm? Hai să mergem!

4. MAREA ÎNFRUNTARE

– A nu știu câta călătorie cu metroul, bombăni Larry ținându-se de bară. Ca și cum nu ar fi fost de ajuns tunelul de sub Canalul Mânecii... Încep să sufăr de claustrofobie!

Mică și plăpândă, Agatha era strivită de mulțimea de turiști și de navetiști. Se strecură să ajungă la geam și se uită fascinată la măruntaiele misterioase ale Parisului.

– Vere, știi că pe sub Paris există un oraș nesfârșit? spuse ea. Am deschis un sertar al memoriei și mi-a venit în minte o carte pe care mi-o citea tata, ca pe o poveste, seara la culcare. Se numea *Mizerabilii,* dacă-mi amintesc bine. Acțiunea se petrecea în

rețeaua infinită de canale și de catacombe de dedesubtul orașului.

Chiar și în astfel de momente, fantezia fetiței galopa fără încetare. Dar dacă pasiunea ei cea mare erau cărțile despre orice subiect, nu același lucru se putea spune despre Larry.

– Of, of... cata... cata ce? pufăi tânărul detectiv.

– Catacombele sunt săpături subterane de demult, dragă Larry! Agatha chicoti, apoi se uită la Mr Kent, care stătea drept alături de ea ca o gardă de corp. Poate e mai bine să revenim la suspectul nostru. Ne faci, te rog, un rezumat cu informațiile din dosar?

– Firește, Miss Agatha, răspunse prompt majordomul.

Fără să țină cont de Watson care, întinzând o lăbuță din săculețul lui, încerca să zgârie foile dosarului, Mr Kent povesti pe scurt biografia lui Adrien Lacombe. Douăzeci și șapte de ani, originar din Marsilia, fusese un punkist cu câteva condamnări

pentru încăierări. Probabil talentul lui la box îl salvase de la o carieră de găinar.

Totuși, așa cum repede descoperiră cei trei londonezi, temperamentul lui certăreț rămăsese nealterat.

Când văzu mica trupă pe marginea ringului, tânărul boxer își întrerupse exercițiile cu partenerul lui, își scoase casca de protecție și se prinse arțăgos de corzi.

– Suntem detectivi privați și am vrea să vă luăm o declarație despre ce s-a întâmplat ieri-noapte la restaurantul Jules Verne... E vorba despre o crimă, anunță Agatha fără prea multe formalități.

– Simțeam iz de zbiri, exclamă tânărul, îngâmfat. Și zbirii nu mi-au plăcut niciodată, mai ales dacă e vorba despre mucoși ca voi... De unde și până unde polițiștii sunt niște puști? De ce nu vă duceți să vă jucați, în loc să-mi întrerupeți antrenamentul?

Adrien Lacombe era înalt, un atlet cu reflexe bune și musculos. Pe brațe avea tatuaje care urcau până pe gât, unde apărea un trandafir plin de spini.

Un *trandafir roșu*. Le întoarse spatele disprețuitor și se îndreptă în pas săltat spre centrul ringului.

– Nu am ucis pe nimeni, punct și gata.

Agatha suspină și se așeză pe o bancă alături de Larry și de Mr Kent, care mângâie motanul din ce în ce mai neliniștit în sacul lui de călătorie.

– E fraza tipică a celui care are ceva de ascuns, susură Larry la urechea Agathei. La școală ne învață să fim atenți la prima declarație, explică el cu un tremur în glas. După părerea mea, el e vinovatul: are un trandafir tatuat pe gât, are un trecut violent și sigur ascunde ceva... va trebui să fim în stare să-l dibuim!

Agatha parcurse cu privirea de la un cap la altul sala de sport, unde mai mulți băieți se antrenau la coardă, la sac și la punching ball. Curând se lumină și îl rechemă pe Adrien Lacombe făcând cu mâna.

Poate înțelesese cum să îi stârnească interesul.

– Ce mai vreți? tună boxerul. Îmi deranjați exercițiile!

Ea zâmbi malițios.

– Astea le numiți exerciții? întrebă ironică. Nu ați vrea să vă măsurați cu un adevărat campion?

– Ah-ah, mucosul cu ochelari de soare? râse boxerul umflându-și pectoralii broboniți de sudoare. Hai, scoală, fă-te-ncoace, ramolitule!

Lui Larry i se ridică părul măciucă în cap.

– Ah-ah... am înțeles bine? Eu... ce trebuie să fac? bâigui.

Exact în clipa aceea Mr Kent sări în picioare, i-l lăsă stăpânei pe Watson și se duse spre el desfăcându-și papionul.

– Asta-i treaba mea, domnișorule Larry, declară cu glas hotărât.

Un servitor bătrân se duse și luă mănuși și pantaloni scurți din vestiar. Majordomul se pregăti în câteva minute: pentru a doua oară în ziua aceea era în ținută de box.

Trecuseră ani de zile de la ultimul lui meci pe ring.

Zvonul întrecerii se împrăștie în toată sala de sport și în jurul ringului se adună o liotă de curioși gata să parieze pe favoritul casei.

La sunetul gongului, Adrien Lacombe începu imediat să sară în jurul majordomului, mai înțepenit și mai lent în mișcări.

Vreo două lovituri de stânga fulgerătoare țintiră coapsele lui Mr Kent, care pe urmă fu atins de o dreaptă centrată chiar în tâmplă. Urmă o serie deasă de jaburi și decroșee, pe care majordomul le încasă fără să clipească.

– Ești un melc, îl tachină pugilistul mai tânăr. N-ai să reușești nici măcar să mă atingi!

Fură cuvinte hazardate, fiindcă o directă neașteptată și devastatoare a lui Mr Kent îl izbi în plină față. O singură fluturare a pumnului drept și Lacombe era întins la podea.

Larry și Agatha, care își ținuseră respirația de teamă ca majordomul să nu se rănească, urcară pe ring să-l felicite, în timp ce în sală izbucneau

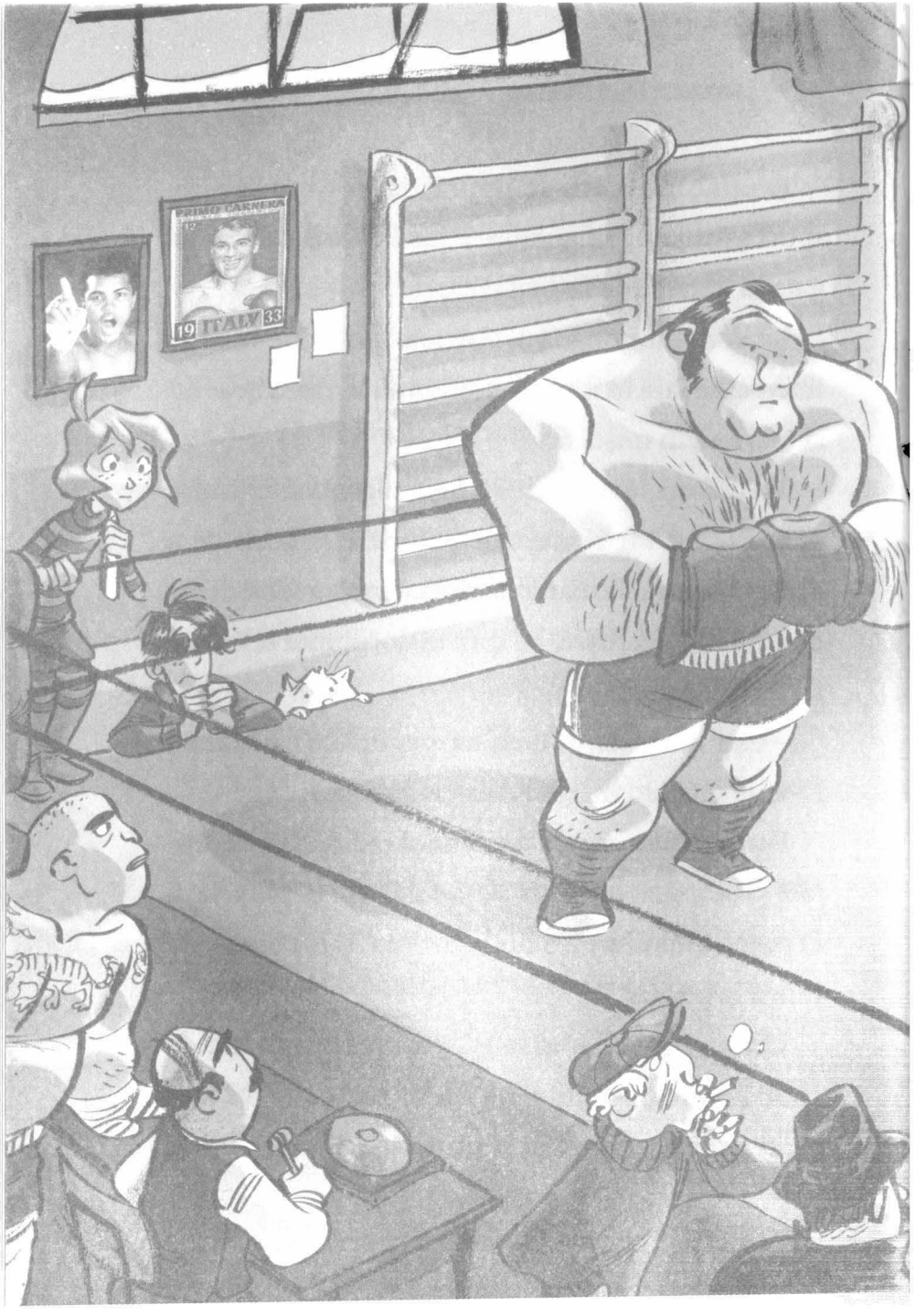
PRIMO CARNERA
12
19 ITALY 33

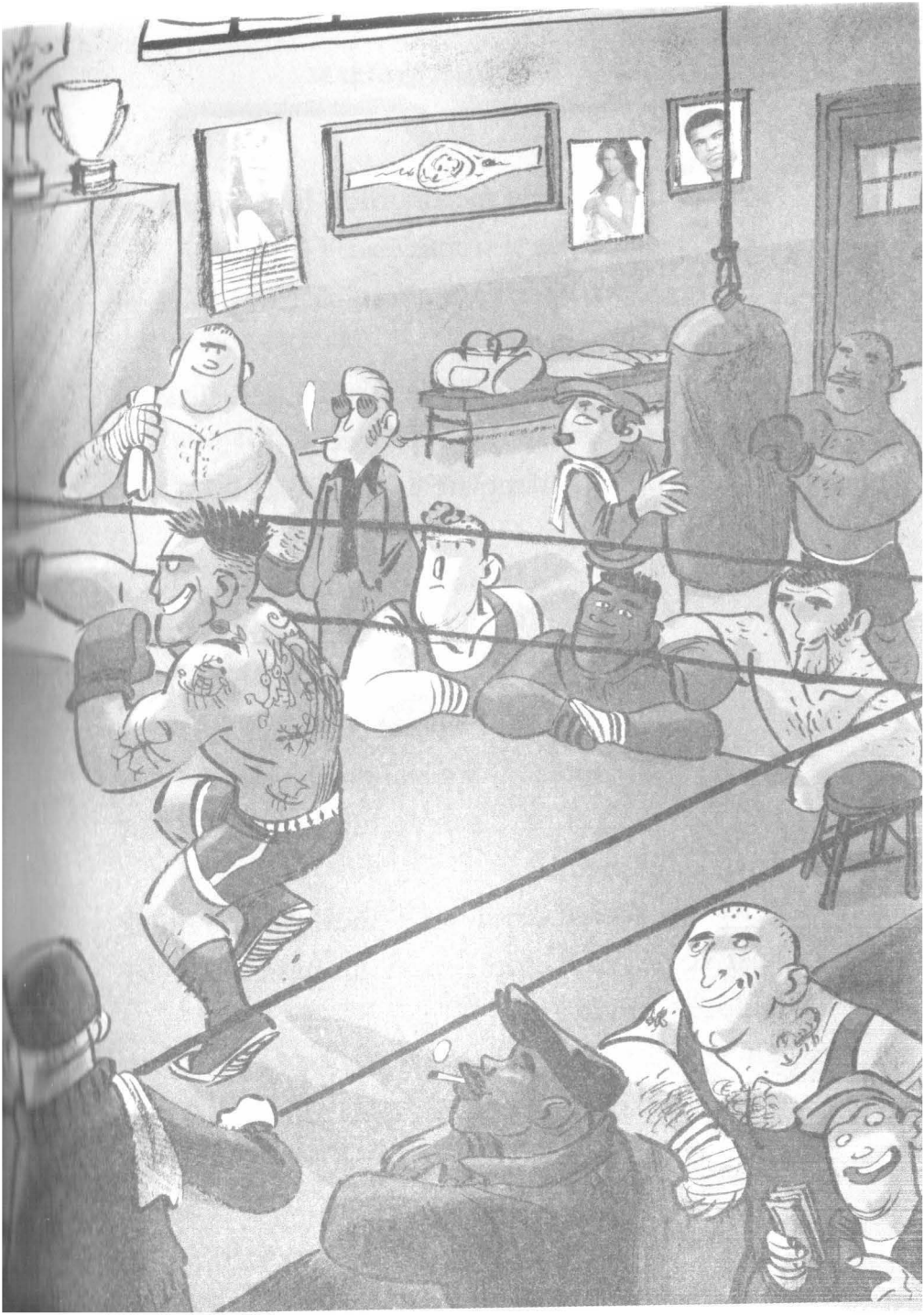

aplauzele și râsetele spectatorilor: fusese lupta cea mai rapidă pe care și-o aminteau.

Dar acum, oare cum aveau să-l trezească pe Adrien Lacombe?

Se ocupă de asta omul de serviciu, care îl târî în vestiar și îi băgă capul sub apă rece.

– Ce, ce s-a întâmplat? horcăi musculosul haidamac.

– Ai încasat o lecție, iată ce s-a întâmplat, replică blajin bătrânul servitor. Acești domni ar vrea să-ți vorbească. Ești în stare să legi o frază inteligibilă?

– Ei? Ce? Unde s-a evaporat dulăul ăla urât? întrebă boxerul uitându-se dezorientat la Agatha și la tovarășii ei. O, Sfinte Doamne, uite-l! Cereți-mi tot ce vreți, mă predau!

Agatha scoase din dosar planul restaurantului Jules Verne și arătă spre o masă din apropierea celei unde stătuse victima.

– Ieri-seară erați așezat aici? întrebă ea sec.

El confirmă cu un geamăt, apăsându-și punga cu gheață pe ochiul umflat

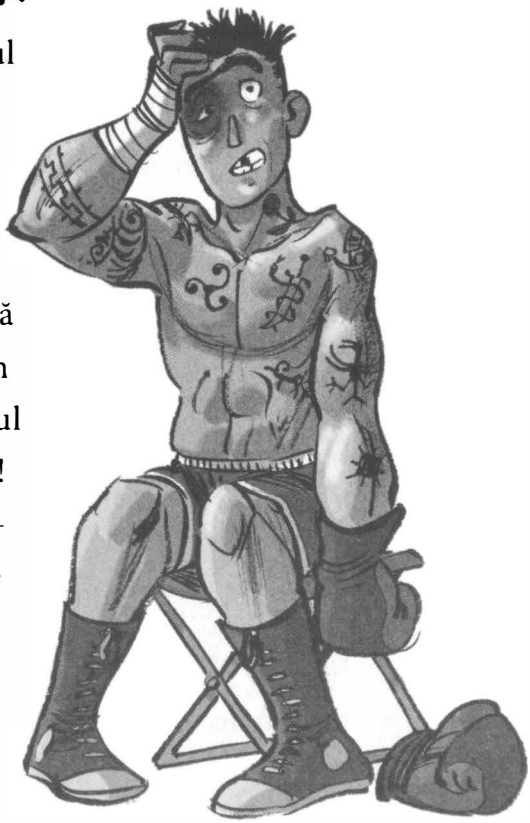

– Cinam cu managerul meu: ciocneam un pahar în cinstea turneului de box pe care îl voi face în America de Sud, spuse. Șovăi o clipă și adăugă: Dar jur că n-am nicio legătură cu omorul acelui diplomat rus odios!

Agatha își sprijini bărbia de mâinile încrucișate și întrebă curioasă:

– Cum de nu-l sufereați? Vă cunoșteați?

– Nu... *ouch*... nu-l mai văzusem înainte de ieri-seară.

Fa își trosni degetele și spuse cu o licărire în priviri:

– Sigur că da! Am citit multe ghiduri ale Parisului și, dacă nu mă înșală memoria, există un

ascensor privat care duce direct în restaurantul de la nivelul doi. V-ați luat la harță în timp ce urca, nu-i așa?

– De... de unde știi tu?

Adrien Lacombe era și mai șocat decât Larry și Mr Kent, care cunoșteau uimitoarea intuiție a fetei.

– Ați făcut rezervarea pentru aceeași oră, așa că e posibil să fi urcat împreună în lift, spuse Agatha. Ce v-ați spus în timpul acelei curse de 125 de metri?

Pugilistul scutură din cap.

– Îmi venea să-l iau la pumni, admise furios. Filfizonul ăla îmi criticase ținuta de rapper, cu brațele goale, cu lanțuri și pantaloni largi. Susținea că turiștii stricaseră atmosfera celui mai sugestiv restaurant din lume! explică el. Auzi, să mă confunde cu un turist oarecare... Un afront pe care aș fi vrut să i-l plătesc cu o lovitură bine centrată, suspină el cu un icnet de durere. Însă managerul meu m-a oprit și din clipa aceea nu i-am mai adresat niciun cuvânt domnului Procnov.

– Așa cum mă gândeam, suspină Agatha.

Îi mulțumi strângându-i mâna bandajată și se îndreptă spre ieșirea sălii de sport.

Larry era pe urmele ei repetând cu încăpățânare:

– El e vinovatul, verișoară! De ce nu continuăm să-l pisăm?

Mr Kent se băgă în discuție pe un ton laconic:

– Ne-am aflat în treabă, domnișorule.

– Cum? țipă elevul detectiv. Are un tatuaj cu trandafir roșu și cearta din lift e un mobil de necontestat!

– Drăguțul meu văr, îți pare tipul care folosește otravă să-și rezolve o răfuială? întrebă Agatha. E un afumurat arogant și sper că dreapta lui Mr Kent îl va ajuta să-și mai plece creasta.

Când luară metroul, Larry ocupă câteva locuri întinzându-se cât era de lung.

– Pierdem o grămadă de timp! pufni. De data asta e în joc cariera mea de detectiv!

Deja se făcuse cinci după-amiază.

Fii calm, Larry, îl încurajă verișoara. Am deschis unul dintre sertarele memoriei mele și mi-am

amintit că în enciclopedia otrăvurilor apare o singură substanță care provoacă un efect similar cu leșinul și e letală după câteva ore: stricnina.

– Stricnina? repetă băiatul. Ce-i asta?

– Otravă pentru șoareci, iar în doze mici și pentru insecte supărătoare, domnișorule Larry, explică majordomul. O împrăștii în fiecare săptămână în vechea pivniță de la Mistery House, fiindcă Watson îi tratează pe rozători ca pe niște parteneri de joacă.

Tânărul londonez ridică o sprânceană, curios.

– Vreți să mergem la Turnul Eiffel să vedem dacă găsim vreo urmă de stricnină în restaurant?

– De fapt, mă gândeam să fac o vizită următorilor suspecți, replică verișoara. Își aranjă o șuviță pleoștită. Ți-ai putea seta ochelarii să caute stricnină?

– Da... cred că da!

Larry scoase EyeNet-ul și apăsă secvențial pe diferite taste.

– Bine, funcția „căutare otrăvuri" există, mă apuc imediat să studiez toate setările, spuse revigorat. La cine mergem acum?

Agatha zâmbi în felul ei.

– Următoarea etapă e hotelul Coeur Amoureux, unde sper să dibui trandafirul nostru roșu, dragă vere, răspunse ea făcându-i cu ochiul.

5. VISURI SPULBERATE

Maiestuosul bulevard Champs-Elysèes era înțesat de cafenele, de cinematografe și de magazine de lux. Însă oamenii mergeau zgribuliți în paltoanele lor și la adăpostul umbrelelor, fără să ridice privirile de pe trotuar.

Larry încerca să vadă unde punea picioarele trăgând cu ochiul pe sub ochelari: îi era tare frică să nu alunece pe dalele înghețate care reflectau luminile orașului ca niște cioburi de oglinzi sparte.

– Crezi că asasinul mai are pe el urme de otravă? întrebă el la un moment dat.

După-amiaza târzie pariziană era atât de geroasă încât fiecare suflare i se transforma într-un norișor de abur.

– Nu cred, dar, considerându-se în siguranță, ar putea avea încă otrava prin vreun sertar sau printr-o altă ascunzătoare, presupuse Agatha. Stricnina e o substanță destul de obișnuită, însă în cazul nostru ar deveni un incontestabil corp delict.

Mr Kent încuviință serios, apoi simți o vibrație în buzunarul pantalonilor și scoase mobilul.

– Miss Agatha, vă caută cineva la telefon, zise.

Puțin obișnuită cu tehnologia, Agatha prefera ca majordomul să îi țină întotdeauna mobilul. Îl luă și îl puse la urechea amorțită de frig.

– Ah, tu ești! exclamă veselă, ca după aceea să adauge în șoaptă: Sigur, sigur... un tub de albastru cobalt... OK, sigur, ne vom întoarce la ora cinei!

– Era fratele meu? se miră Larry când ea îi înapoie majordomului telefonul mobil. Nu observasem să aibă vreun telefon în atelierul lui dărăpănat...

– Chiar așa, a telefonat din casa vecinului, spuse fata râzând. Vedeți pe aici prin jur o prăvălie de culori și vopseluri? În cartierul Montmartre era câte unul la fiecare colț de stradă, ce proastă că nu m-am gândit!

În timp ce se uitau la vitrine, observară firma luminoasă a hotelului Coeur Amoureux pe partea dreaptă a Arcului de Triumf și uitară imediat de rugămintea lui Gaspard.

Se așezară pe o bancă să discute planul de bătaie. După un schimb rapid de idei, hotărâră că Agatha și majordomul aveau să se ocupe de interogatoriu, în timp ce tânărul detectiv avea să caute stricnina, fără să dea de bănuit.

Larry fu primul care trecu pragul holului hotelului. Înăuntru mirosea a lavandă și era aranjat foarte romantic: mobilier din lemn alb, tapiserie în tonuri pastel, coșuri cu flori, perdele de dantelă și fotolii mici pline de perne.

Băiatul se opri pe covorul rotund de la intrare.

– Uau, unde am nimerit? întrebă dezorientat.

– Coeur Amoureux găzduiește perechi în luna de miere, răspunse Agatha oprindu-se alături de el. La ce te așteptai de la un hotel cu o firmă făcută din inimioare licăritoare?

Mr Kent desfăcu larg brațele ca și cum ar fi spus că nici el nu aproba atmosfera aceea dulceagă.

Între timp, Agatha ajunsese la recepție. Recepționera era îmbrăcată cu o rochie roz-bombon și purta un colier de perle mov.

– Îi căutăm pe John Radcliff și pe Marlène Dupont, îi spuse Agatha etalându-și cel mai frumos zâmbet.

– Sunteți prieteni ai viitorilor miri? întrebă cu un zâmbet larg femeia. Puse mâna pe receptorul interfonului. Trebuie să îi anunț că ați sosit?

– A, nu, vrem să le facem o surpriză, minți Agatha.

Femeia le arătă scara și spuse:

– Camera 104, etajul întâi.

– Bine că măcar de data asta nu e etajul șase! exclamă Larry ușurat.

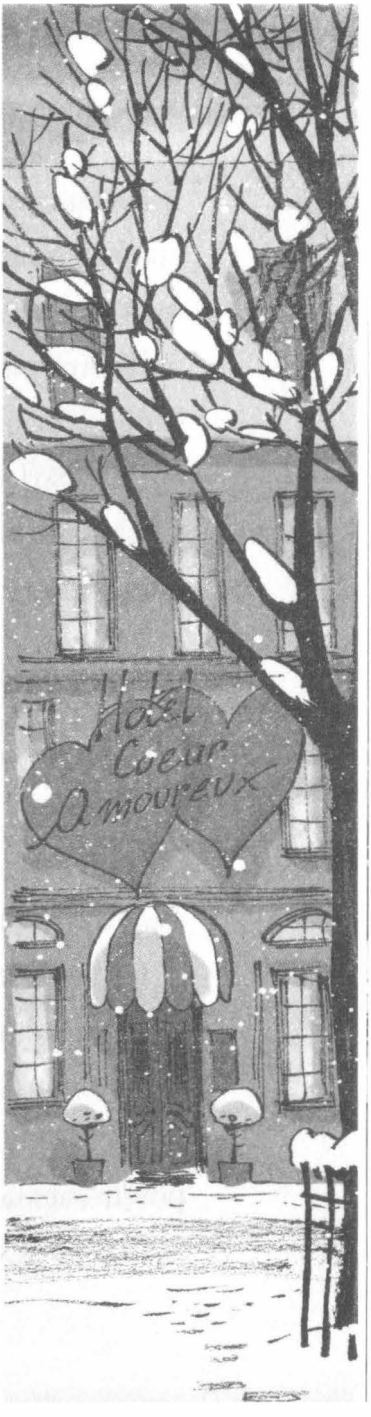

Un minut mai târziu bătură la ușă.

– Marlène, tu ești?! exclamă o voce temătoare dinăuntru. Dragostea mea, știam c-ai să te întorci!

Auziră pași repezi și cheia se răsuci imediat în broască. În prag apăru un bărbat de vreo treizeci de ani, cu păr castaniu-deschis și un costum de casă elegant, șifonat tot. Pe chipul lui se întipări imediat o expresie deziluzionată.

– Cine sunteți? întrebă John Radcliff scărpinându-se în barba neîngrijită.

Agatha luă taurul de coarne.

– Lucrăm pentru o agenție de detectivi privați, răspunse ea. Am vrea să vă punem câteva întrebări, dacă nu vă supărați.

Bărbatul începu să se agite brusc și se așeză pe divan sprijinindu-se de brațele acestuia.

– I s-a întâmplat ceva rău lui Marlène?

– Marlène n-are nicio legătură, spuse Agatha. Vă putem răpi o clipă?

El îi pofti să intre, cu un semn grăbit.

Pe parcursul traseului cu metroul disecaseră toate amănuntele dosarului perechii: John Radcliff era un strălucit avocat din New York, pe când grațioasa lui logodnică, Marlène Dupont, locuia într-un cartier din periferia Parisului și vindea pălării la comandă. Se cunoscuseră cu șase luni în urmă în prăvălia lui Marlène, în timpul unei călătorii de afaceri a fascinantului avocat.

– Îmi închipui că vreți să mă întrebați despre delictul din Turnul Eiffel, susură el. Televiziunile de pe jumătate de mapamond urmăresc în direct desfășurarea anchetei.

Agatha tocmai se pregătea să răspundă, însă Larry îi atrase atenția arătând de mai multe ori cu degetul spre noptieră.

Alături de o cutiuță prețioasă semnată Cartier era așezat un trandafir roșu cu tija înfășurată în staniol.

Era identic cu cel din fotografie.

Cu o mișcare rapidă, majordomul se postă în fața lui Radcliff ca să îi permită lui Larry să cerceteze încăperea cu ochelarii lui speciali.

– Domnule Radcliff, începu Agatha, ne puteți povesti ce s-a întâmplat ieri-seară la restaurant?

Avocatul se masă pe frunte.

– Totul era perfect, bâigui el. Marlène rezervase o masă la Jules Verne să sărbătorească întoarcerea mea la Paris. Era minunată, splendidă mai mult ca niciodată, și priveam de la înălțime luminile orașului ținându-ne de mână. Din păcate, la sfârșitul mesei m-am lăsat purtat de atmosfera romantică a acestui oraș și...

Agatha zări cutia Cartier de pe noptieră, care era măsura potrivită pentru o verighetă.

– I-ați cerut mâna? întrebă.

El înălță iute capul, arătându-și ochii înlăcrimați.

– Era o ocazie perfectă, se văicări, din ce în ce mai dezamăgit. I-am dăruit un trandafir roșu drept zălog al dragostei mele și ea, îmbujorându-se, și-a plecat privirea. Apoi i-am arătat inelul. Marlène tăcea și se uita în jurul ei cu o față ofensată. La un moment dat mi-a spus că nu era pregătită pentru căsătorie... ne vedeam de prea puțină vreme. S-a ridicat și a

luat-o la fugă plângând; era atât de tulburată încât a dat peste un chelner și peste mai mulți clienți...

– Vă amintiți cât să fi fost ceasul? interveni Mr Kent.

– Era fix ora 9 seara, răspunse Radcliff sigur pe el. Nu pot greși, pentru că un moment m-au orbit luminile Turnului Eiffel. Știți, cele care se aprind ca un bliț uriaș, când se schimbă ora...

Agatha citise descrierea detaliată a turnului și încuviință scărpinându-și nasul. Relatarea lui John Radcliff părea plauzibilă și era confirmată de aerul lui neconsolat. Însă ea trebuia să sape și mai adânc.

– Ce ați făcut după ce Marlène a fugit afară? întrebă ea scoțând planul restaurantului ca să controleze poziția meselor.

– Am mai stat puțin, în speranța că ea s-ar fi întors în brațele mele. Apoi am auzit țipetele din spatele meu și în sală s-a declanșat o forfotă de nedescris. Eram atât de răvășit că aproape nici n-am băgat de seamă. Am plătit consumația și am coborât cu ascensorul privat.

– Nu vă vine în minte nimic altceva? insistă Agatha. Ați observat ceva neobișnuit?

El se gândi câteva clipe.

– În piațeta din fața turnului a sosit o ambulanță cu sirena la maxim... Scutură din cap și întrebă pe un ton descurajat: Ați aflat ceva despre Marlène a mea? Am sunat-o acasă toată ziua, dar e de negăsit. Cred că m-a părăsit pentru totdeauna!

Agatha ar fi vrut să îl aline și îi promise că avea să îl anunțe imediat dacă descopereau ceva legat de logodnica lui. Apoi îi mulțumi și se îndreptă spre ușă. Nu pierdu timp să îl întrebe pe vărul ei

dacă găsise urme de otravă în cameră: cunoștea deja răspunsul.

– Iar ne-am aflat în treabă, comentă ea când ieși din Coeur Amoureux.

Luminile mov de la firmă îi imprimau inimioare pe palton.

– Ne mai rămâne un trandafir roșu, Miss Agatha, îi aminti Mr Kent ca să o consoleze. Ar fi mai bine să ne grăbim.

Ciudat, dar Larry nu părea îngrijorat de lipsa progreselor anchetei și îi urma arcuit de spate, masându-și burta.

– Ce ai, vere? întrebă îngrijorată Agatha.

El strânse din dinți să reziste crampelor din stomac.

– Azi am sărit peste micul dejun și peste prânz... *ghiorț!*... Simt un gol în stomac, spuse cu voce gâtuită. N-am putea face o scurtă pauză la un fast-food?

Tânăra londoneză își dădu seama că era aproape șapte seara și îi dădu ghes să facă un ultim efort.

– Curaj, sunt sigură că mai e puțin și găsim soluția, îl îndemnă ea. Madam Pigafette locuiește chiar aici la doi pași, pe strada Tintin!

Larry își potrivi ochelarii pe nas.

– Ai dreptate, ne cheamă datoria! exclamă el îndreptându-și spatele.

Nu luase în calcul că doi pași într-o metropolă cum era Parisul puteau deveni un maraton epuizant.

6. APERITIV CU DELICT

Opt seara, centrul Parisului. Luminile orașului erau aburite de o ceață rarefiată. Singurul punct de referință era un turn de 324 de metri din fier forjat, care răsărea deasupra acoperișurilor din orice parte s-ar fi privit.

Un turn proiectat de vizionarul inginer Gustave Eiffel pentru Expoziția Universală din 1889 și vizitat de milioane de oameni în fiecare an.

Însă printre acești oameni nu se aflau și Agatha, Larry și Mr Kent, care anchetau un delict comis în restaurantul de la nivelul al doilea, fără să fi pus vreodată piciorul acolo.

Un inconvenient care le-ar fi putut compromite misiunea.

Elevul de la Eye International se târa acum ca și cum ar fi avut lanțuri invizibile în jurul gleznelor.

– Așadar, am ajuns în strada Tintin? întreba gâfâind de fiecare dată când mica trupă dădea vreun colț.

La al o sutelea protest, verișoara pronunță cuvintele magice:

– Da, Larry, aceasta e strada Tintin.

În sfârșit o veste bună!

Pe parcursul drumului, băiatul îi ascultase pe Agatha și pe Mr Kent care vorbeau despre ultimul trandafir roșu: Roxanne Pigafette. Era vorba despre o femeie cam de cincizeci de ani; nu se căsătorise niciodată și lucra pe post de critic culinar pentru *Ghidul Michelin,* cel mai important manual din lume dedicat gastronomiei.

Gândindu-se iar la acel amănunt, îi veni apă în gură: cu siguranță o persoană pricepută ca Madame Pigafette știa să prepare feluri de mâncare delicioase și, având în vedere ora, poate gătise deja ceva bun...

Dar curând primi o altă lovitură.

– Etajul opt? repetă disperat în holul blocului. Nu voi reuși niciodată!

– De data asta nu e nevoie să urcăm scările, îl asigură Agatha arătând spre ascensor. Activează imediat vizoarele: Madame Pigafette pregătește aperitivul și a spus la interfon că are foarte puțin timp pentru noi!

La cuvântul „aperitiv" Larry se catapultă în lift. Închise ușile în mare grabă, dar majordomul reuși să își strecoare cizma între cele două burdufuri cu puțin înainte să le închidă de tot.

– Uitați de noi, domnișorule? întrebă fără să se supere.

– Ah-ah, iertați-mă, se justifică băiatul. Nu mai văd de foame!

Urcară înghesuiți unul într-altul, cu respirația tăiată de încordare. Parcurseră coridorul de marmură al ultimului etaj și o văzură pe Madame Pigafette la intrarea luxosului ei apartament. Era îmbrăcată cu rochia pe care o purtase și cu o seară înainte:

o rochie lungă, croită pe corp, de catifea neagră garnisită cu trandafiri roșii foarte vizibili.

Se aflau la finalul căutărilor lor?

Era vorba despre asasina lui Vasili Procnov?

Pentru a afla, ar fi trebuit să facă uz de toate armele meseriei și să urmeze scrupulos planul elaborat de Agatha.

De pe buzele subțiri și încrețite ale femeii ieși imediat un salut în engleză:

– Bună seara, domnilor.

– Bună seara dumneavoastră, Madame Pigafette, răspunse Agatha.

Femeia își ascunse un chicotit în spatele mâinii osoase.

– Spuneți-mi pur și simplu Roxanne, declară ea. Nu sunt chiar așa de în vârstă.

Mr Kent îi făcu o plecăciune fluturând șapca, un gest care provocă o neașteptată îmbujorare pe chipul palid al doamnei.

Odată încheiate aceste formalități, cei trei londonezi fură conduși în micul salon de oaspeți. Interiorul

păstra o atmosferă din alte timpuri și era aranjat cu mobilier de nuc și țesături de catifea vișinie.

Pe o măsuță joasă erau puse tartine triunghiulare, castronele pline cu sosuri colorate și o sticlă cu șampanie de calitate.

Larry se pregătea să se arunce asupra mâncării cu o expresie înfometată când fu oprit de o lovitură ușoară de cot dată în coaste.

– Nu ziceai că trebuia să te aranjezi puțin, vere? întrebă Agatha pe un ton amabil.

El își aminti de obligația lui și sări de pe divan ca un arc.

– Da, scuzați-mă Madame... adică Roxanne, se clătină el ciufulindu-și părul. Unde mă pot duce să mă spăl pe mâini?

Numai ce dispăru din salon spre baie, că doamna îi și murmură lui Mr Kent:

– Domnule detectiv, ce băiat ciudat e ucenicul dumneavoastră! Cum de poartă ochelari de soare?

Majordomul, luat prin surprindere, inventă că suferea de o formă foarte rară de conjunctivită cronică.

– Oh, bietul de el! comentă cu părere de rău femeia. Să revenim la noi. Ce vreți să știți despre urâta tragedie petrecută la Jules Verne?

Agatha intră imediat în subiect.

– Madame Roxanne, ce repercusiuni poate avea o crimă asupra punctajului unui restaurant? întrebă ea.

Ea o scrută uluită, fără să înțeleagă.

– Vreau să zic, continuă calmă fata, după ceea ce s-a întâmplat ieri-seară, Jules Verne va pierde steluțe în *Ghidul Michelin?*

Era elementul pe care cei trei investigatori își bazau suspiciunile. Roxanne Pigafette avea un frate maestru bucătar care gestiona unul dintre restaurantele din centrul Parisului, rival etern al restaurantului Jules Verne. Celebra critic de gastronomie avea un foarte bun mobil să comită o crimă!

Până acum se purtase cu amabilitate, dar în acea clipă femeia se înfurie.

– Ce insinuări sunt astea? țipă. Credeți că eu l-am ucis pe diplomatul rus ca să favorizez activitatea fratelui meu?

Reacția ei impetuoasă îl puse foarte tare în încurcătură pe Mr Kent, care luă de pe masă o tartină și o duse la gură.

– Oprește-te! strigă Larry apărând în salon. E otrăvită cu stricnină!

Cu toții se întoarseră spre el și văzură sticluța cu otravă pe care o ținea în mână.

– Ei-ei... ce se întâmplă? se miră doamna.

Larry veni cu pași mari spre mica trupă.

– Urmele de stricnină sunt împrăștiate peste tot pe podeaua bucătăriei și am găsit în bufet cutiuța asta, anunță serios. Apoi coborî tonul și adăugă: Pun pariu că e aceeași otravă cu care a fost ucis Vasili Procnov!

– Imposibil, Larry, interveni Agatha scuturând dezaprobator din cap. Nu vezi simbolul? E otravă pentru gândaci, cel mult provoacă o puternică durere de burtă!

– Am apartamentul infestat de gândaci supărători, explică puțin dezorientată Madame Pigafette.

Urcă pe țevi și aleargă pe prețioasele mele catifele. Ce ar trebui să fac?

Băiatul nu voia să renunțe și insistă:

– Oricum ar fi, dumneavoastră cunoașteți foarte bine substanțele letale și vă pregăteați să ne otrăviți și pe noi!

Vocea i se gâtui când observă că ochelarii lui nu revelau nicio urmă de stricnină în aperitivele puse pe măsuță. Deziluzionat, se trânti pe divan, în timp ce Agatha și Mr Kent se întreceau care mai de care cu mii de scuze.

Fu nevoie de câteva minute să se liniștească apele și să reînceapă interogatoriul.

– Ieri-seară, începu să povestească femeia, am ajuns la restaurant puțin după 21.00, mi-am lăsat la garderobă haina de blană și imediat m-am îndreptat spre toaletă. Nici măcar n-am apucat să mă așez la masa mea că s-a iscat o zăpăceală teribilă și sala s-a golit rapid, exceptând personalul, un paparazzo care făcea fotografii și nelipsiții curioși. Am plecat puțin după aceea.

– În timpul petrecut la restaurant, întrebă Mr Kent, ați observat ceva ciudat?

Ea se gândi făcând ochii mici.

– Singurul amănunt care m-a pus pe gânduri a fost o fată care ținea ușa toaletei întredeschisă și se uita pe furiș afară. Îmi amintesc fiindcă, atunci când a izbucnit nebunia aia, ea s-a pierdut în grabă în sala unde avusese loc crima.

– O fată? repetă Agatha ascuțindu-și simțurile. Mi-o puteți descrie?

Madame Pigafette se gândi.

– Nu prea mă pricep eu la fizionomii, admise ea. Însă nu avea aerul unei turiste, părea mai mult o pariziancă pusă la punct pentru o întâlnire galantă.

Agatha își trecu un deget peste vârful nasului.

– Mr Kent, fiți amabil, vreți să-i arătați doamnei fotografiile lui Marlène Dupont? întrebă.

Majordomul băgase fotografiile în sacul pisicii și, ca să le scoată, trebui să se lupte cu un foarte agil Watson. Și Larry, care făcea stoc de tartine, își întinse gâtul curios.

– Ea e, afirmă calmă femeia, cu o fotografie în mână. Sunt sigură.

Cei trei londonezi schimbară o privire triumfătoare și începură să se îmbrace grăbiți.

Roxanne Pigafette nu înțelegea acea agitație bruscă.

– Domnilor, mi-ați putea explica oare ce se întâmplă?

– Mărturia dumneavoastră ne duce direct la vinovat! explică Agatha alergând spre ieșire. Vă mulțumim foarte mult, Madame!

În timp ce coborau cu liftul, fata îl rugă pe Larry să consulte pe EyeNet harta Parisului.

– Totul se brodește perfect! comentă ea. Prăvălia de pălării se află în bulevardul Lannes, chiar în fața ambasadei ruse!

7. JOCURI DE CUVINTE

În vagonul înghețat și aproape gol al metroului, Larry nu-și mai încăpea în piele de mulțumit ce era.

– Verișoară, să reconstituim toată întâmplarea, propuse el. Îmi pare că am pierdut câteva pasaje.

Mr Kent ridică o sprânceană.

– E valabil și pentru mine, Miss Agatha.

Fata își sprijini cotul de fereastră și, cu mâna liberă, începu să enumere probele referitoare la suspecta lor.

– Plecăm de la lucrul cel mai simplu, începu ea. Madame Pigafette a recunoscut-o pe Marlène Dupont, dar în acel moment, dacă ne luăm după

mărturia logodnicului, ea părăsise deja în grabă și plângând restaurantul Jules Verne.

Larry își curăța dinții de rămășițele de sos verde.

– Continuă, verișoară, sunt numai urechi, o îndemnă.

Fata se ridică în picioare și începu să își bată buzele cu arătătorul.

– Vă amintiți ce a spus John Radcliff despre fuga precipitată a lui Marlène?

– Doar în linii mari, făcu majordomul. Ați putea repeta?

– Dacă memoria nu-mi joacă feste, a spus că Marlène tăcea și se uita circumspect în jur. El credea că era contrariată de cererea în căsătorie, dar presupun că altul era motivul: din poziția ei putea controla orice mișcare a lui Vasili Procnov!

Larry controlă cu EyeNet-ul poziția meselor din sală.

–Ai dreptate ca întotdeauna, verișoară, constată el. Însă nu înțeleg de ce-l ținea sub observație pe diplomatul rus.

– Fiindcă voia să știe ce vin i-ar fi cerut somelierului, ca mai apoi să-i pună pe ascuns otrava în cupă, motivă ea.

Cei doi tovarăși se uitară fix la ea, uluiți.

– Ascultați-mă bine, dragi colegi, reluă Agatha întărâtată. Știți cum lucrează un somelier în restaurantele de lux? Sticlele de vin se află într-un loc separat și somelierul aduce la masă câte un pahar o dată.

– De acord, verișoară, dar cum a reușit Marlène să toarne otrava în paharul diplomatului?

În privirea Agathei se aprinse o luminiță.

– Trebuie să admit că a fost genială, reluă ea. Trebuie să avem din nou încredere în vorbele lui John Radcliff. Când l-am interogat, ne-a spus că Marlène era atât de agitată încât a dat peste alți clienți. Acum, observați cu atenție planul sălii. Veți băga de seamă că, pentru a ajunge la ieșire, Marlène trebuia să treacă tocmai pe lângă masa cu vinuri, unde se aflau și cupele...

– A profitat de zăpăceala care l-a distras și pe somelier! exclamă Larry.

– Și, știind ce vin a ales domnul Procnov, a turnat stricnina în cupa pregătită pentru el, concluzionă Mr Kent.

Agatha făcu cu ochiul.

– Vi se leagă tot, dragi colegi?

Ei încuviințară, uimiți de atâta înțelepciune.

– Dar nu s-a terminat, reluă tânăra londoneză. Dintr-un motiv pe care încă nu-l cunosc, Marlène, în loc să iasă din restaurant, s-a ascuns la toaletă să urmărească reacția gestului ei, în timp ce logodnicul

părăsea localul cu coada între picioare. Asta mă face să cred că totul fusese programat cu precizie milimetrică: rezervarea la Jules Verne, alibiul pe care i l-a furnizat John Radcliff fără să știe că fusese învârtit pe degete și programul deplasărilor domnului Procnov.

Se întrerupse pierdută în meditațiile ei.

– Singurul lucru care, din păcate, îmi scapă e mobilul crimei, adăugă atingându-și nasul. Voi avea nevoie de ajutorul vostru ca să-l descopăr.

– Așteaptă, o întrerupse Larry. Înainte de a lua în calcul mobilul, îmi spui de ce mergem în bulevardul Lannes?

– Fiindcă Marlène firește e ascunsă în prăvălia ei de pălării, explică verișoara. Acolo logodnicul nu a căutat-o și cred că motivul e simplu: azi e duminică, zi în care e închis.

– Și ce legătură are în toate astea ambasada rusă? întrebă majordomul care transpira abundent datorită efortului de a urmări reconstituirea faptelor.

Agatha se uită la el și surâse.

– Nu ți se pare ciudat că e asasinat un diplomat rus și prăvălia lui Marlène se află chiar față în față cu ambasada? E posibil să-l fi ținut sub observație zi de zi, ca să-i studieze obiceiurile și să-l lovească la momentul oportun!

– Deci mobilul ar putea fi legat de zona spionajului, replică el. Poate ceva care s-a întâmplat în trecut.

– Foarte bună ipoteză, îl lăudă Agatha. Apoi făcu ochii mari ca trăsnită. Poți repeta ultima frază, Mr Kent?

– Spuneam că poate mobilul e legat de ceva ce s-a întâmplat în trecut în zona spionajului, repetă majordomul.

Fata scoase un chiot de bucurie.

– Larry, te rog, încearcă să cauți în arhiva EyeNet-ului dacă există vreun spion pe nume Marlène Dupont!

El se supuse pe loc. Știa că mai erau doar câteva stații până la sosire și apăsă repede pe tastatură.

– Nu am găsit nimic, murmură amărât.

– Reușești să intri în baza de date a ambasadei ruse?

– În mod normal nici n-aș putea visa așa ceva, răspunse el zâmbind. Dar acesta este EyeNet-ul agentului UM60 și pot face miracole.

Se concentră iar pe tastatura dispozitivului și, după diverse încercări, ridică pumnul în semn de victorie.

– Sunt în arhivele lor, Agatha, anunță entuziasmat. Ce trebuie să caut?

– Încearcă să introduci din nou Marlène Dupont.

– Absolut nimic!

Agatha realiză că îi despărțea doar o stație de bulevardul Lannes. Trebuia să inventeze ceva, dar nu îi trecea nimic prin cap.

– Încearcă „trandafir roșu", propuse ea în ultima clipă.

Larry se cufundă cu totul în căutare. Clipele se derulară cu încetinitorul, ca într-un film.

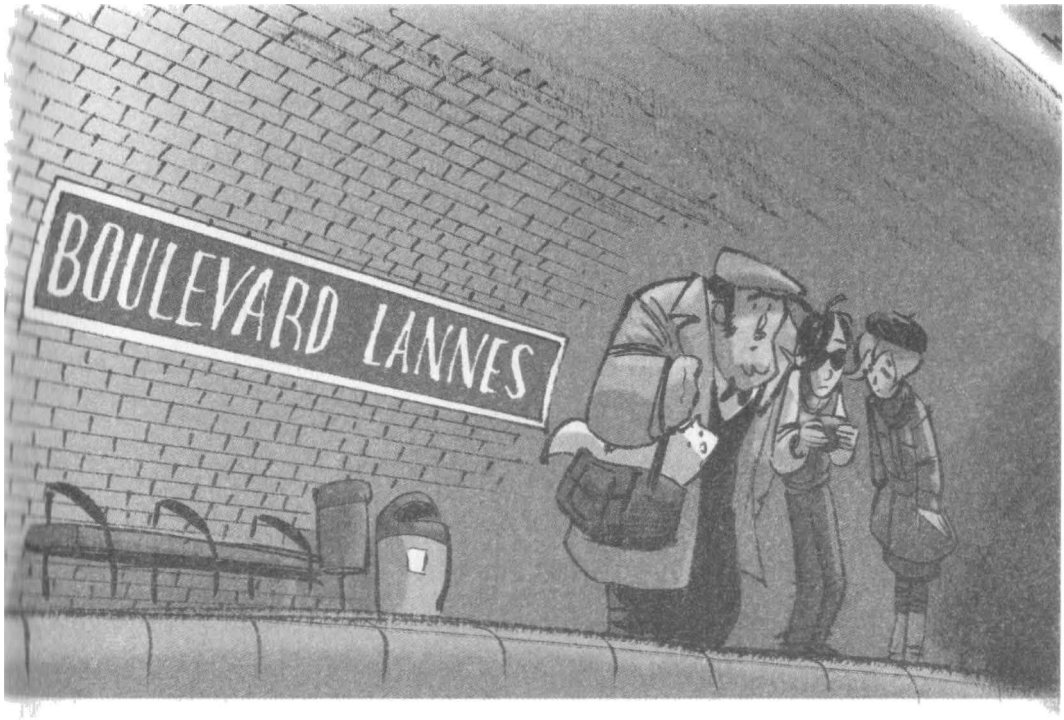

Ușile vagonului se deschiseră brusc și difuzorul anunță că ajunseseră la destinație. Coborâră grăbiți și se opriră pe peron pe linia cu dale albe. În stație nu era nimeni, iar frigul era atât de intens că ți se ridica părul pe ceafă.

– Deci, întrebă Agatha, ca pe ace.

Și Mr Kent trase cu ochiul dintr-o parte la dispozitivul lui Larry.

– „Trandafir roșu", din păcate nu corespunde cu nimic! făcu disperat tânărul detectiv.

Agatha lovi cu pumnul în palmă.

– Asta-i o mare problemă, observă ea. Dacă nu găsim o legătură între Marlène și victimă, nu vom ști niciodată care e mobilul crimei.

Mr Kent tăcea ca un pește, Larry se scărpina nervos în cap și Agatha își rodea unghiile.

– Doar dacă... începu să spună fata.

Ceilalți doi îi sorbeau cuvintele de pe buze.

– Sigur că da! explodă Agatha, provocând un ecou răsunător în galeriile subterane. Apelul de ajutor dat de domnul Procnov la Eye International era în limba engleză, dar el vorbea rusește!

– Și ce-i cu asta? întrebă Larry. Nu văd unde vrei să ajungi, verișoară.

– Era un mesaj codificat pe care trebuia să-l interpreteze agentul UM60!

– Tot nu înțeleg, replică Larry.

– Trandafir roșu! murmură Agatha. Încearcă să traduci în rusă și să scrii cu chirilice.

El coborî privirea pe dispozitiv și deschise programul de traducere.

După câteva clipe, pe ecran apăru o inscripție în alfabet chirilic:

красная роза

– Asta ce mai e? strigă băiatul. Ce ne facem cu un cuvânt complicat, în rusă?

– Domnișorule Larry, vă sfătuiesc să-l introduceți în baza de date a ambasadei, interveni majordomul. Înțelesese intuiția stăpânei lui, care între timp mijise ochii, ca și cum s-ar fi așteptat dintr-un moment în altul la o revelație.

Și chiar asta se întâmplă...

– O, fir-ar să fie! lăsă să-i scape tânărului detectiv citind ceea ce apărea pe display. Sub acest nume de cod se ascunde un spion celebru al anilor 1980 dispărut din cauze misterioase. Numele lui era Serghei Ivanov. A lucrat la Paris o perioadă lungă în timpul Războiului Rece. Aici își făcuse și o familie. Apoi, la un moment dat, a fost îndepărtat de un superior...

– Vasili Procnov! încheie Agatha în locul lui.

Băiatul se uită fix la ea, tremurând.

– Și vrei să știi lucrul cel mai curios?

– Îl știu, vere, spuse ea îndreptându-se spre ieșire. Era tatăl lui Marlène Ivanova Dupont!

8. TEROARE SUB ACOPERIȘURI

Cei trei detectivi înaintau ca niște rachete supersonice pe bulevardul Lannes. Era o stradă intens circulată de mașini care te orbeau cu farurile de ceață.

Pe ei nu-i interesa, așa cum nu le păsa nici de trotuarul înghețat și alunecos, nici de oboseală și nici de frigul din ce în ce mai intens.

Era nouă jumătate seara, iar de-acum străbătuseră în lung și în lat tot Parisul. Însă nu se puteau opri tocmai acum, când erau gata-gata să îl dea pe mâna justiției pe asasinul diplomatului rus.

– Avem un plan? întrebă Larry gâfâind.

– Mai întâi să o găsim pe Marlène, apoi ne vom gândi cum s-o înșfăcăm! răspunse verișoara.

– Ador improvizația, glumi Mr Kent declanșând mirarea celor doi tineri.

Izbucniră cu toții în râs în forfota nopții pariziene.

La un moment dat, Agatha le făcu semn tovarășilor ei să se oprească.

– Mi se pare că am trecut de magazinul de pălării, gâfâi ea. Îmi amintesc că numărul era mai mic.

După agitația din ziua aceea, memoria ei de fier începea să dea rateuri.

– Cum de nu ne-am dat seama? întrebă vărul.

Ea arătă spre ceața rece care îi înconjura.

– Doar un mic contratimp, nimic îngrijorător, îl asigură. Apoi se răsuci și merse aproape lipită de ziduri, să vadă mai bine vitrinele.

– Uite-o aici! strigă Mr Kent.

Agatha îi făcu semn să vorbească mai încet și îl ajunse din urmă în fața unui grilaj coborât.

– Te ascunzi aici înăuntru, știu, murmură printre dinți, ca și cum ar fi fost de-acum vorba despre o provocare personală între ea și Marlène Dupont.

– Elaborăm un plan? insistă Larry.

– Am putea bate prefăcându-ne că suntem de la poliție, propuse majordomul. Poate se predă fără să opună rezistență.

Agatha scutură din cap și se uită primprejur în căutarea unei soluții. După ce aruncă rapid o privire de recunoaștere, observă:

– Pare că prăvălia are trei intrări: cea principală, ușa din spate și grilajul care duce la depozitul din subsol.

– Depozit la subsol? întrebă Larry.

– Ți-am spus că Parisul ascunde o lume întreagă în subteran? glumi ea.

– Ah, sigur! replică tânărul detectiv. Dar cum te gândești să intri? În orice caz, e vorba despre o efracție!

– Ți se pare momentul potrivit să faci observații subtile pe marginea codului penal, Larry?

El păru oarecum jignit.

– Nu asta voiam să spun, bombăni. Avem nevoie de scule să rupem lanțurile, să ridicăm grilajul, să spargem încuietorile...

Exact în clipa aceea Watson sări din sacul lui și se strecură prin grilajul de fier de la trotuar.

– O, nu, Watson! exclamă fata. Vino aici! îl strigă.

Tentativa se dovedi inutilă: motanul dispăruse în depozitul de dedesubtul prăvăliei.

– Nu ne rămâne decât să intrăm pe aici, constată Agatha uitându-se în jur. Dar unde e Mr Kent? A dispărut și el?

Majordomul sosi o clipă mai târziu, cu o bară de oțel în mâini.

– Am găsit-o la gunoi. Vă voi ajuta să ridicați grilajul, zise cu sufletul la gură. Apoi mă voi posta în fața ușii din spate. Din păcate, sunt prea mare să mă strecor prin deschiderea asta... se scuză el.

Agatha îi mulțumi pentru inițiativă și toți deodată se opintiră să deblocheze grilajul de fier. După un efort extraordinar, se auzi un CLAC! de piroane care se desprindeau.

– Intrați, copii, și să fiți atenți! îi sfătui majordomul.

Nu fu nevoie să li se spună de două ori.

Destul de greu, Larry se strecură primul înăuntru. Când atinse podeaua ridică mâna și o ajută pe verișoară să coboare.

Se treziră în întuneric, cu excepția unui licăr care venea de la suprafață.

– Acum ce facem? bâigui băiatul.

– Urcăm în prăvălie și o punem pe Marlène cu spatele la zid, răspunse Agatha în șoaptă.

– Ce zici, să căutăm întrerupătorul de lumină?

– Aș prefera s-o dibui înainte să-și dea seama de sosirea noastră, replică ea. Hai, curaj, să acționăm cu prudență.

Auziră zgomot de obiecte ce cădeau, însă era probabil Watson care dădea roată laboratorului.

– La naiba, asta ce mai e? șuieră dintr-odată Larry.

Dăduse peste un manechin și ținea în mâini un cap de plastic. Agatha simți că tremura de frică, dar îi puse arătătorul în fața gurii.

Încet, ajunseră la scările care duceau în prăvălie.

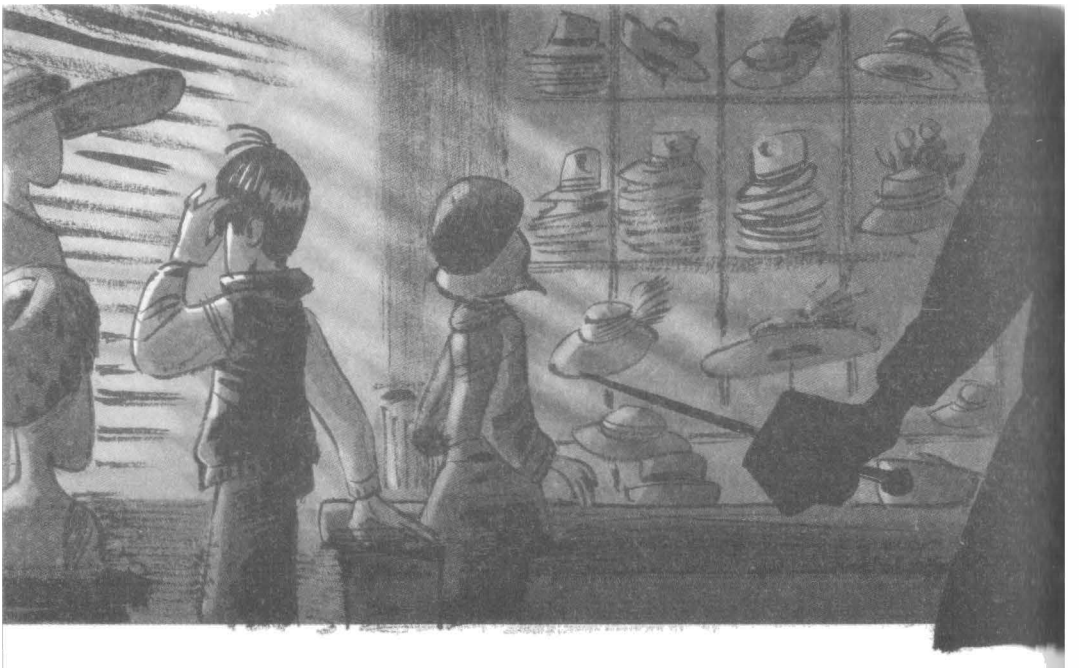

În spatele lor cineva se mișcă fără să fie observat.

– Se poate deschide ușa? întrebă Larry tot cu sufletul la gură.

Agatha apăsă pe clanță fără să răspundă și înaintă pe nesimțite. Prăvălia avea o ferestruică prin care intra o licărire argintie. Văzură rafturi ticsite de pălării și se apropiară pe furiș de tejghea.

Tensiunea ajunsese la limita maximă.

– Te-am dibuit, Marlène! anunță Agatha cu glas hotărât. Ieși din ascunzătoarea ta, suntem detectivi privați!

Larry simți pași în spatele lui și se întoarse tocmai la timp cât să se lase la pământ trăgând-o și pe Agatha după el.

Era cât p-aici să fie înțepați de un ac lung de pălărie aruncat spre ei de o fată blondă.

Marlène îi urmărise până aici încă din depozitul de la subsol, unde nu îi scăpase din ochi, ascunsă printre manechine.

– *Eu* aș fi în cursă? chicoti tânăra asasină. Atunci încercați să mă prindeți!

O luă în mare viteză pe niște scări în spirală dintr-un colț al prăvăliei.

Ei încercară cu curaj să se țină după ea, dar fata zbura ca vântul și urcă până pe acoperișul plin de zăpadă. Se ascunse în spatele coșului clădirii, care scotea fum.

– Băgăreți nesuferiți! spuse cu furie. Credeam că era logodnicul meu tâmpit, în schimb mă trezesc în drum cu doi boboci care fac pe detectivii.

Larry se uită în jos de pe acoperișul care picura și se agăță de canadiana Agathei. Era o distanță de

vreo zece metri până în stradă; dacă ar fi alunecat, nu ar fi avut scăpare. Dar Agatha continuă să înainteze hotărâtă spre Marlène și el fu nevoit să o urmeze înghițind în sec de frică.

– De ce l-ai ucis pe Vasili Procnov? întrebă Agatha ajunsă la câțiva pași de asasină.

– Răzbunare, fetiță proastă! mărturisi ea cu un rânjet perfid. Cu peste douăzeci de ani în urmă, ticălosul ăla de Procnov l-a trădat pe tatăl meu iubit expediindu-l în Siberia fără bilet de întoarcere.

De atunci am început să țes un plan ca să comit delictul perfect! Jules Verne era locul ideal ca să nu fiu descoperită.

– Atunci de ce ai rămas în restaurant după ce l-ai otrăvit pe diplomat? o luă la întrebări Agatha.

– Voiam să mă recunoască, răspunse ea. M-am apropiat și i-am zâmbit, ca să-și aducă pentru totdeauna aminte de ce-i făcuse familiei mele!

Exact în clipa aceea, o pată albă trecu în viteză printre picioarele Agathei și ale lui Larry și se aruncă

asupra asasinei. Era Watson, mai sălbatic ca niciodată, cu fălcile căscate!

Marlène se feri de el și izbucni în râs.

– Și pisicul vostru dresat își va găsi sfârșitul pe care-l merită, spuse ea cu glas tăios.

Se mișcă spre ei, dar, pe neașteptate, chipul îi fu luminat de licăriri roșii care apărură apoi și pe restul corpului ei.

Chiar păreau spoturi laser!

Sosiseră ajutoarele!

Marlène Dupont nu putu face altceva decât să se predea. Din spatele hornurilor caselor din vecinătatea lor răsăriră oameni în uniforma trupelor speciale franceze, care îi puseră cătușele în câteva secunde și o ridicară cu un elicopter venit din neant.

Totul fu atât de rapid încât Agatha și Larry rămaseră cu gura căscată.

Cine anunțase trupele speciale?

Răspunsul la acea întrebare sosi câteva minute mai târziu când tinerii se întinseră pe mocheta prăvăliei după ce îi deschiseseră lui Mr Kent să intre.

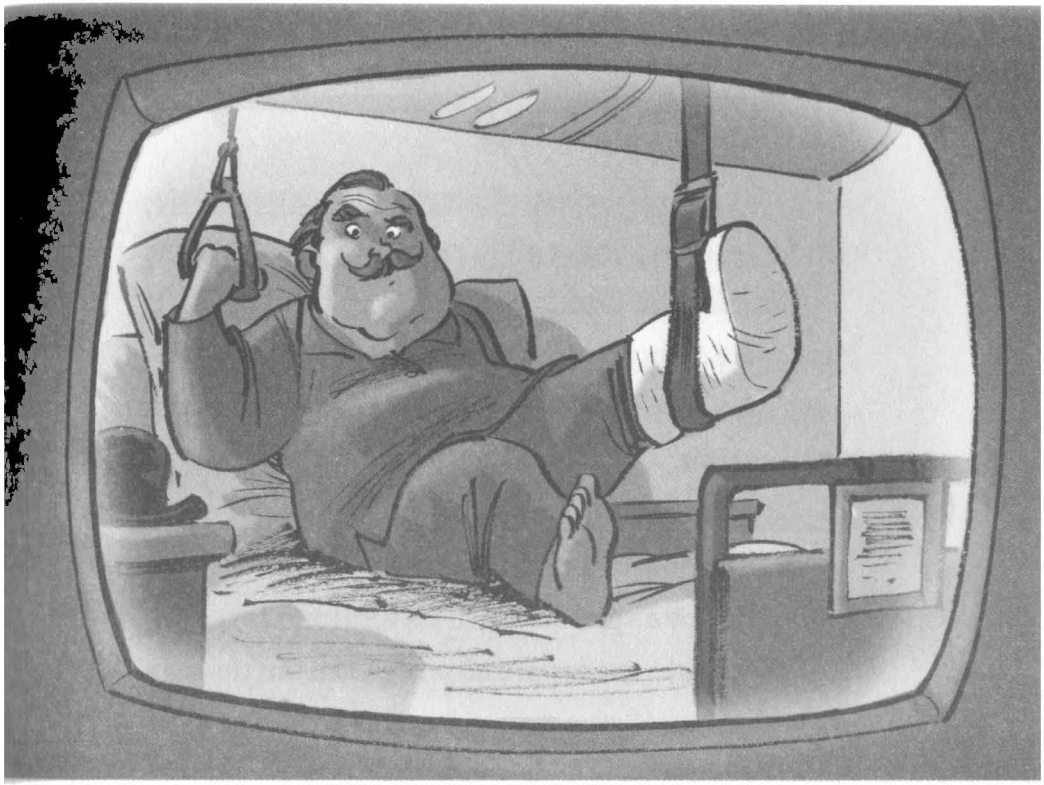

– Vă târâie mobilul, domnișorule Larry, îl avertiză majordomul.

Epuizat și cu inima care încă îi bătea tare, tânărul londonez întrebă:

– Cine e?

– Foarte bună treabă, domnule detectiv, îl lăudă agentul UM60. Ați respectat perfect pactul nostru!

– Uau, dumneavoastră sunteți, domnule profesor? Vă e mai bine? Unde vă aflați? bâigui băiatul.

Pe display-ul EyeNet-ului apăru imaginea profesorului într-un pat de spital, cu piciorul în tracțiune.

– Sunt aici, la Londra, și în același timp acolo, la Paris, râse cu bonomie agentul UM60.

Agatha și Mr Kent se apropiară să se uite mai bine la ecran.

– Nu pricep, făcu Larry. Londra sau Paris?

– V-am spus, în ambele locuri!

Agatha arătă spre ochelarii cu luminițe.

– Verișorule, mi se pare că profesorul tău ne-a supravegheat toată ziua prin vizoare, chicoti. Și a și ascultat fiecare discuție de-a noastră.

– Excelentă deducție, Miss Agatha, răspunse agentul UM60. Când v-am văzut la ananghie, am anunțat trupele speciale.

Larry se scărpina insistent pe cap.

– Deci... hm... nu veți spune nimic la școală despre incidentul pe care vi l-am provocat? se bâlbâi el.

El deveni serios.

– Pactul era clar, domnule agent, dacă duceați la bun sfârșit misiunea, nu v-aș fi exmatriculat, afirmă

el. Prezentați-vă din nou în clasă săptămâna viitoare și să uităm pentru totdeauna incidentul ăsta.

Convorbirea se încheie așa.

Larry se apucă să țopăie prin toată încăperea și, în cele din urmă, îi îmbrățișă pe verișoara lui și pe majordom.

– Cariera mea de detectiv e salvată! se bucură el.

MISIUNE ÎNDEPLINITĂ

Soarele dimineții sfâșie cerul și topi zăpada, făcând Parisul să strălucească asemenea unui diamant uriaș.

Tinerii aveau întâlnire cu Gaspard la nivelul doi în Turnul Eiffel și priveau orașul în toată splendoarea lui: clădirile antice, grădinile bine îngrijite, străduțele labirintice, albia sinuoasă a Senei.

Era trei după-amiază. După ce dormiseră până târziu, se simțeau plini de energie.

– Știi că am rezolvat cazul printr-un noroc chior? îi spuse Agatha verișorului ei în timp ce admirau panorama.

– Noroc? replică elevul detectiv. Ce vrei să spui?

– Trandafirul roșu, Larry, continuă fata. Dacă domnul John Radcliff nu ar fi luat un trandafir roșu pentru cererea în căsătorie, niciodată nu am fi ajuns la Marlène.

Larry se bătu în piept cu mândrie.

– Sunt sigur că oricum am fi găsit vinovatul, declară el. Alcătuim o echipă de investigație imbatabilă, verișoară!

Ea schiță un zâmbet și se îndreptă cu pași mici spre Mr Kent.

Majordomul scruta orașul cu telescopul panoramic, care în mâinile lui de granit părea un mic cocean de porumb.

– La ce oră ar trebui să ajungă Gaspard? îi întrebă.

– A întârziat deja douăzeci de minute, Miss Agatha, răspunse serafic factotumul de la Mistery House. Poate dă un ultim retuș tabloului de familie.

– S-a supărat îngrozitor când și-a dat seama că nu i-am adus culoarea pe care ne-o ceruse, își aminti râzând fata. E la fel de dificil ca fratele lui!

Majordomul chicoti.

– În timp ce voi dormeați, l-am auzit cum umbla de colo-colo prin salon bombănind că nu se poate picta o adevărată operă de artă fără albastru cobalt.

– Ce-ți spuneam? E smiorcăit ca Larry, râse fata.

Turnul era luat cu asalt de hoarde întregi de turiști, care urcau cu ascensoarele. În cele din urmă, după o jumătate de oră, tânărul pictor se ivi în capul scărilor.

– Am urcat până aici pe jos, spuse gâfâind. Nu aveam chef să mă așez la coadă la lift. Ținea în mâini o ramă acoperită cu o pânză pătată și avea degetele mânjite de culoare uscată.

Mica trupă se adună în jurul unei bănci.

– A, știți noutatea?! exclamă Gaspard uitându-se spre restaurantul Jules Verne.

– Ce noutate? întrebară ceilalți.

– L-au prins în timp record pe asasinul diplomatului rus, le dezvălui pictorul. Vă amintiți de crima de sâmbătă noapte?

– Chiar așa? întrebă Agatha prefăcându-se surprinsă.

– Ca să vezi... zise Larry. Atunci tabloul ăsta...

În privința unui singur punct Larry fusese de neclintit: fratele lui nu trebuia să știe că frecventează o școală de detectivi. De aceea fuseseră destul de vagi privind mișcările din ziua precedentă și nu dezvăluiseră nimic din misiunea lor.

– *Oui-oui,* cred că delictele nu vă interesează... zise Gaspard scărpinându-și favoriții. Dar sper că măcar opera mea *fantastique* să vă trezească curiozitatea!

– Hai, ce aștepți ca să ne-o arăți? îi dădu ghes Larry, bucuros să schimbe subiectul.

– Abia așteptăm să-l admirăm, Gaspard! îl luă repede Agatha.

Pictorul o luă la trap prin mulțime.

– Trebuie să găsim un loc cu lumină perfectă, explică el exaltat țâșnind dintr-o parte în alta a platformei. Nu, aici nu e bine! E nevoie de mai multă *lumière!*

În cele din urmă se opri în fața neonului din vitrina unui magazinaș cu suvenire și sprijini tabloul pe o bară din fier forjat.

Ceilalți îl urmaseră în nebunescul lui zigzag și se pregăteau să vadă opera pe care Gaspard o numise *Londra întâlnește Parisul.*

– Sunteți gata, messieurs et mademoiselle? întrebă Gaspard cu o mână pe pânză.

Ei încuviințară. Pânza căzu la pământ dând la iveală micul grup pictat pe fundalul unei catedrale Notre Dame înzăpezite: Agatha care scria concentrată în carnețelul ei, Watson încovrigat pe brațul fotoliului, Mr Kent care trăgea un pumn în aer și Larry cu ochelarii de soare și o pereche de schiuri.

Singura problemă era un cer verde-șopârlă care se zărea pe fereastra din spatele lor.

– Ce-i culoarea aia, frățioare? întrebă Larry.

Gaspard se uită câinos la el și zise pe ton ofensat:

– Fără albastru cobalt a trebuit să mă descurc cum am putut.

Agatha aplaudă, iar Mr Kent îl bătu pe umăr. Numai Larry părea nemulțumit și se ascunse în spatele ochelarilor lui tehnologici.

– E așa de urât încât voi activa funcția de vedere nocturnă să nu-l mai văd, îi susură ironic verișoarei.

Ea rămase înmărmurită.

– Vedere nocturnă? Nu puteai să o folosești ieri-noapte când o căutam pe Marlène?

Larry își trase una peste frunte.

– Chiar sunt un detectiv surmenat, se bâlbâi înroșindu-se de rușine. Să sperăm că UM60 nu și-a dat seama.

– N-avea grijă, vere, ai să te revanșezi cu următoarea anchetă, încercă să îl consoleze Agatha. Până una-alta să ne bucurăm de prima pagină din ziar!

Băiatul rămase înmărmurit, dar i se schimbă expresia feței când verișoara lui îi flutură pe sub nas un exemplar din *Le Figaro:* pe prima pagină trona o fotografie a lui Marlène cu un comentariu scris cu litere groase cu privire la intervenția decisivă a doi tineri turiști englezi.

– Firește, nu ni se dau numele din motive de siguranță, adăugă Agatha pe un ton pașnic.

În al nouălea cer, Larry izbucni:

– Sunt faimos!

– Ce i s-a întâmplat? interveni Gaspard.

Agatha surâse.

– E meritul tabloului tău extraordinar, chicoti ea. De ce nu mai faci și altele, zilele astea, cu Larry în diverse poziții?

– Acum, că am cumpărat albastru cobalt, am să m-apuc imediat de treabă, declară solemn Gaspard.

CUPRINS

Prolog – Începe ancheta / 11

1. Atelierul lui Gaspard / 20
2. Restaurantul agățat de cer / 32
3. Rătăcind cu metroul / 43
4. Marea înfruntare / 54
5. Visuri spulberate / 68
6. Aperitiv cu delict / 79
7. Jocuri de cuvinte / 92
8. Teroare sub acoperișuri / 103

Epilog – Misiune îndeplinită / 116

Nu pierde alte aventuri

Agatha Mistery

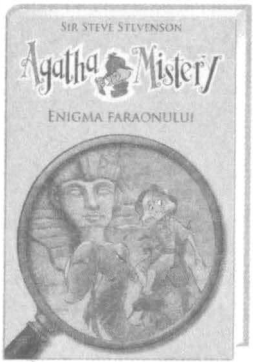

Enigma faraonului

Perla din Bengal

Spada regelui Scoției

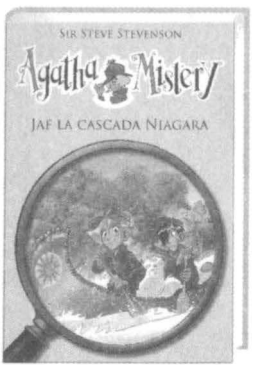

Jaf la cascada Niagara

Agatha Mistery

Detectiv aspirant cu o intuiție extraordinară, călătorește prin lume împreună cu aiuritul ei văr Larry, cu majordomul credincios și cu motanul Watson, pentru a rezolva cele mai complicate mistere.

Crimă pe turnul Eiffel

De data asta, Agatha și Larry au de a face nici mai mult, nici mai puțin decât… cu o crimă! Un diplomat rus important a fost ucis chiar în vârful Turnului Eiffel. Cei doi veri o iau imediat pe urmele asasinului. Au un singur indiciu, ultimele cuvinte ale victimei: trandafir roșu. Va fi de ajuns perspicacitatea Agathei să găsească vinovatul într-o metropolă cum e Parisul?

Ilustrații de
Stefano Turconi

editura rao

ISBN 978-606-609-710-9

www.rao.ro
www.raobooks.com